ΑΠΟΦΑΣΗ ΤΟΥ ΓΕΝΙΚΟΥ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟΥ (πρώτο τμήμα)

της 3ης Οκτωβρίου 2019 * [i]

«Υπαλληλική υπόθεση – Υπάλληλοι – Άρθρο 24 του ΚΥΚ – Αίτηση αρωγής – Άρθρο 12α του ΚΥΚ – Ηθική παρενόχληση – Περιεχόμενο του καθήκοντος αρωγής – Μέτρο απομακρύνσεως – Διάρκεια της διοικητικής διαδικασίας – Ευθύνη – Ηθική βλάβη»

Στην υπόθεση T-730/18,

DQ, και οι λοιποί προσφεύγοντες-ενάγοντες, τα ονόματα των οποίων περιλαμβάνονται σε παράρτημα [1], εκπροσωπούμενοι από την M. Casado García-Hirschfeld, δικηγόρο,

προσφεύγοντες-ενάγοντες,

κατά

Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου, εκπροσωπούμενου από την E. Taneva και τον T. Lazian,

καθού-εναγομένου,

με αντικείμενο προσφυγή-αγωγή [στο εξής: προσφυγή] δυνάμει του άρθρου 270 ΣΛΕΕ με αίτημα την αποκατάσταση της ζημίας που οι προσφεύγοντες-ενάγοντες υποστηρίζουν ότι υπέστησαν λόγω, κυρίως, της μη προσήκουσας εξετάσεως της υποβληθείσας εκ μέρους τους αιτήσεως αρωγής που αφορούσε πραγματικά περιστατικά ηθικής παρενοχλήσεως καταλογιζόμενα στον προϊστάμενό τους

ΤΟ ΓΕΝΙΚΟ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟ (πρώτο τμήμα),

συγκείμενο από τους V. Valančius, προεδρεύοντα, P. Nihoul και J. Svenningsen (εισηγητή), δικαστές,

γραμματέας: E. Coulon

εκδίδει την ακόλουθη

* Γλώσσα διαδικασίας: η γαλλική.

1 Ο κατάλογος των λοιπών προσφευγόντων-εναγόντων επισυνάπτεται σε παράρτημα μόνο στο κείμενο που κοινοποιείται στους διαδίκους.

Απόφαση

I. Ιστορικό της διαφοράς

1 Οι προσφεύγοντες-ενάγοντες [στο εξής: προσφεύγοντες], DQ και λοιποί, τα ονόματα των οποίων περιλαμβάνονται στο παράρτημα, είναι υπάλληλοι του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου, οι οποίοι υπηρετούν στη μονάδα [*εμπιστευτικό*] [2] (στο εξής: μονάδα) της Διευθύνσεως [*εμπιστευτικό*] της Γενικής Διευθύνσεως (ΓΔ) «[*εμπιστευτικό*]» (στο εξής: Γενική Διεύθυνση).

2 Κατά τη διάρκεια του έτους 2013, οι προσφεύγοντες καθώς και δύο άλλοι εκ των συναδέλφων τους επισήμαναν στον διευθυντή της Διευθύνσεως [*εμπιστευτικό*] (στο εξής: διευθυντής) και στον γενικό διευθυντή της Γενικής Διευθύνσεως (στο εξής: γενικός διευθυντής), ιεραρχικώς ανωτέρους του προϊσταμένου της μονάδας (στο εξής: προϊστάμενος της μονάδας), απρεπή συμπεριφορά εκ μέρους του τελευταίου.

3 Ειδικότερα, με επιστολή της 11ης Νοεμβρίου 2013 απευθυνόμενη στον γενικό διευθυντή, οι προσφεύγοντες και άλλοι δύο εκ των συναδέλφων τους, εκφράζοντας ανησυχία για την υγεία του προϊσταμένου τους καθώς και για τη συνοχή και τον επαγγελματισμό της μονάδας, ζήτησαν να αναβληθεί η γλωσσική δοκιμασία, στην οποία έπρεπε να συμμετάσχει ο προϊστάμενος της μονάδας (στο εξής: επιστολή της 11ης Νοεμβρίου 2013). Κατά την άποψή τους, τα μέλη της εξεταστικής επιτροπής της εν λόγω δοκιμασίας είχαν δεχθεί απειλές από τον προϊστάμενο της μονάδας για την περίπτωση αποτυχίας του στη δοκιμασία αυτήν. Εν προκειμένω, ο προϊστάμενος της μονάδας είχε απειλήσει να αυτοκτονήσει ή να λάβει μέτρα για αντίποινα σε περίπτωση αποτυχίας. Οι προσφεύγοντες καθώς και άλλοι δύο εκ των συναδέλφων τους αναφέρθηκαν επίσης, στην επιστολή της 11ης Νοεμβρίου 2013, στο γεγονός ότι ένας εκ των ιατρών συμβούλων της ιατρικής υπηρεσίας, σε σημείωμα το οποίο παραδόθηκε μεταγενεστέρως στον διευθυντή, είχε καταγράψει διάφορες συμπεριφορές του προϊσταμένου της μονάδας, τις οποίες είχαν περιγράψει, κατά τρόπο συγκλίνοντα, ορισμένα μέλη του προσωπικού της μονάδας, κατά τις επισκέψεις τους στην ιατρική υπηρεσία, τον μήνα Οκτώβριο του 2013. Οι προσφεύγοντες εξέφρασαν, κατ' αυτόν τον τρόπο, απευθυνόμενοι στον γενικό διευθυντή, τις σοβαρές ανησυχίες τους σχετικά με την επαγγελματική και κοινωνική συμπεριφορά του προϊσταμένου της μονάδας.

4 Με μήνυμα ηλεκτρονικού ταχυδρομείου της 18ης Νοεμβρίου 2013, ο γενικός διευθυντής ανακοίνωσε στους προσφεύγοντες ότι είχε ζητήσει από τον διευθυντή, αφενός, να διεξαγάγει έρευνα, εντός της Γενικής Διευθύνσεως, επί των πραγματικών περιστατικών για τα οποία τον είχαν ενημερώσει και, αφετέρου, να ενημερώσει τον προϊστάμενο της μονάδας για την αναβολή της γλωσσικής δοκιμασίας, στην οποία έπρεπε αυτός να συμμετάσχει.

5 Με μήνυμα ηλεκτρονικού ταχυδρομείου της 5ης Δεκεμβρίου 2013, οι προσφεύγοντες ζήτησαν από τον διευθυντή να σταματήσει να εξετάζει χωριστά τα μέλη της μονάδας και να θεωρήσει τις ενέργειές τους ως συλλογικές, με συνέπεια να τους συναντήσει ως ομάδα. Στην απάντησή του, ο διευθυντής διευκρίνισε ότι, κατά την εμπειρία του, τα μέλη της μονάδας θα ήταν περισσότερο διατεθειμένα να εκφρασθούν ειλικρινώς σε κατ' ιδίαν συζήτηση, παρά σε ομαδική συνάντηση και ότι για αυτόν τον λόγο είχε προτιμήσει τις ατομικές συνεντεύξεις. Εκτιμώντας ότι είχε πλέον σχηματίσει ορθή εικόνα για την κατάσταση, χάρη στις πραγματοποιηθείσες ατομικές συνεντεύξεις, ο διευθυντής, ενώ εξέφρασε τη λύπη του για το γεγονός ότι δεν είχε ενημερωθεί νωρίτερα για τα προβλήματα αυτά που αφορούσαν τις σχέσεις εντός της μονάδας, ενημέρωσε τους προσφεύγοντες ότι μια συνάντηση με όλο το προσωπικό της μονάδας θα ήταν πρώιμη στο εν λόγω στάδιο και ότι δεν σκόπευε να οργανώσει τέτοια συνάντηση παρά μόνο όταν οι περιστάσεις θα ήταν καταλληλότερες.

2 Μη δημοσιοποιούμενα εμπιστευτικά στοιχεία.

1. Επί της αιτήσεως αρωγής και των μέτρων που έλαβε η ΑΔΑ

6 Στις 24 Ιανουαρίου 2014 και με τη διαμεσολάβηση δικηγόρου, οι προσφεύγοντες και άλλοι δύο εκ των συναδέλφων τους υπέβαλαν, δυνάμει του άρθρου 90, παράγραφος 1, του Κανονισμού Υπηρεσιακής Καταστάσεως των υπαλλήλων της Ευρωπαϊκής Ένωσης (στο εξής: ΚΥΚ), αίτηση αρωγής, κατά την έννοια του άρθρου 24 ΚΥΚ, σχετικά με προβαλλόμενα πραγματικά περιστατικά ηθικής και σεξουαλικής παρενοχλήσεως από τον προϊστάμενο της μονάδας, κατά παράβαση του άρθρου 12α του ΚΥΚ (στο εξής: αίτηση αρωγής), η εν λόγω αίτηση υποβλήθηκε δε ενώπιον του Γενικού Γραμματέα του Κοινοβουλίου, ο οποίος, μαζί με τον γενικό διευθυντή της ΓΔ «Προσωπικό», είναι υπεύθυνος εντός του θεσμικού αυτού οργάνου για την εξέταση τέτοιων αιτήσεων αρωγής.

7 Με την αίτηση αρωγής τους, οι προσφεύγοντες καθώς και άλλοι δύο εκ των συναδέλφων τους ζητούσαν από τον Γενικό Γραμματέα να προβεί πάραυτα σε αναστολή ασκήσεως των καθηκόντων του προϊσταμένου της μονάδας, κατ' εφαρμογήν του άρθρου 23 του παραρτήματος IX του ΚΥΚ, να αναστείλει τη διαδικασία βαθμολογήσεως που τους αφορούσε για την περίοδο βαθμολογήσεως σχετικά με τις επαγγελματικές τους επιδόσεις κατά το 2013 (στο εξής: περίοδος βαθμολογήσεως 2014), να κινήσει διοικητική έρευνα και να αναλάβει τα δικαστικά έξοδα του συμβούλου τους.

8 Στις 28 Ιανουαρίου 2014, οι προσφεύγοντες καθώς και άλλοι δύο εκ των συναδέλφων τους εξέφρασαν στον διευθυντή του διοικητικού συμβουλίου του προσωπικού του Κοινοβουλίου τις ανησυχίες τους σχετικά με τη διεξαγωγή συσκέψεως της υπηρεσίας, η οποία είχε προβλεφθεί για την επόμενη ημέρα με την παρουσία του προϊσταμένου της μονάδας, λόγω υποβολής της αιτήσεως αρωγής. Με μήνυμα ηλεκτρονικού ταχυδρομείου της ίδιας ημέρας, ενημερώθηκαν ότι δύο άτομα, «απεσταλμένοι της Γενικής Διευθύνσεως», θα παρίσταντο στην εν λόγω σύσκεψη της υπηρεσίας.

9 Συναφώς, οι προσφεύγοντες εξεπλάγησαν όταν διαπίστωσαν ότι τα δύο αυτά άτομα ήταν, αφενός, ο διευθυντής, παρότι αυτός κατονομαζόταν στην αίτηση αρωγής, και, αφετέρου, ο νομικός σύμβουλος του Γενικού Διευθυντή, παρότι ο τελευταίος κατονομαζόταν επίσης στην εν λόγω αίτηση.

10 Κατά τους προσφεύγοντες, κατά τη σύσκεψη της 29ης Ιανουαρίου 2014, ο διευθυντής, αφού εξήρε την αξία της εργασίας του προϊσταμένου της μονάδας, αναφέρθηκε, μετά την αναχώρηση του προϊσταμένου της μονάδας, στην ύπαρξη της αιτήσεως αρωγής, επισημαίνοντας όμως ότι αγνοούσε το περιεχόμενό της και ζητώντας από τους προσφεύγοντες να του μιλήσουν ανοίγοντας την καρδιά τους. Συγκεκριμένα τους είπε «Open your hearts and tell me what is on your liver» («Ανοίξτε μου την καρδιά σας και πείτε μου τι σας απασχολεί»). Πρότεινε επίσης στους προσφεύγοντες να απευθυνθούν στην συμβουλευτική επιτροπή για την παρενόχληση και την πρόληψή της στον χώρο εργασίας. Οι προσφεύγοντες ρώτησαν τον διευθυντή, αν η εν λόγω συζήτηση είχε επίσημο χαρακτήρα, διότι, σε καταφατική περίπτωση, θα είχαν ζητήσει την παρουσία του συμβούλου τους, ο οποίος βρισκόταν έξω από την αίθουσα. Ο διευθυντής απήντησε ότι επρόκειτο για μία εσωτερική σύσκεψη, αποκλείοντας τη δυνατότητα συμμετοχής του συμβούλου. Στην προσφυγή τους, οι προσφεύγοντες επισημαίνουν ότι εξέλαβαν τη συνάντηση αυτή με τον διευθυντή ως μια ακόμη απόπειρα εκφοβισμού, ως αθέμιτη υποβολή της συνοχής τους σε δοκιμασία και ως προσβολή της ανθρώπινης αξιοπρέπειάς τους.

11 Με επιστολή της 10ης Φεβρουαρίου 2014, ο σύμβουλος των προσφευγόντων διαμαρτυρήθηκε για την εξέταση της αιτήσεως αρωγής, αναφερόμενος, τόσο στην σύσκεψη της 29ης Ιανουαρίου 2014, κατά τη διάρκεια της οποίας ο διευθυντής μίλησε κατά τρόπο ανάρμοστο, όσο και σε μία συνάντηση, δύο ημέρες αργότερα, μεταξύ του προϊσταμένου της μονάδας και ενός εκ των μελών της εξεταστικής επιτροπής της γλωσσικής δοκιμασίας. Επανέλαβε, στο πλαίσιο αυτό, τη σημασία κινήσεως διοικητικής έρευνας και λήψεως προληπτικών μέτρων το συντομότερο δυνατόν.

12 Με επιστολή της 17ης Φεβρουαρίου 2014, ο γενικός διευθυντής της ΓΔ «Προσωπικό» ενημέρωσε τους προσφεύγοντες για τα προσωρινά μέτρα που είχε ήδη λάβει η αρμόδια για τους διορισμούς αρχή (στο εξής: ΑΔΑ) του Κοινοβουλίου ανταποκρινόμενη στην αίτηση αρωγής. Η ΑΔΑ είχε, συγκεκριμένα, αποφασίσει να αναθέσει τη διαχείριση της μονάδας στον προϊστάμενο άλλης μονάδας και ανακοίνωσε

ότι θα όριζε, προς αντικατάσταση του προϊσταμένου της μονάδας, άλλο άτομο, προκειμένου να εκτελέσει χρέη πρώτου βαθμολογητή των προσφευγόντων για την περίοδο βαθμολογήσεως 2014 και, τέλος, ότι θα κινούσε διοικητική έρευνα το ταχύτερο δυνατόν.

13 Στις 4 Μαρτίου 2014 ο διευθυντής ενημέρωσε τους προσφεύγοντες ότι ο γενικός γραμματέας αποφάσισε να τον ορίσει πρώτο βαθμολογητή τους, ενώ άλλος διευθυντής επρόκειτο να αναλάβει καθήκοντα δευτεροβάθμιου βαθμολογητή.

14 Στις 11 Απριλίου 2014 οι προσφεύγοντες ενημερώθηκαν για την κίνηση διοικητικής έρευνας αφορώσας τη μονάδα και για την κλήτευσή τους σε ακρόαση, που είχε προγραμματισθεί για τις 15 Απριλίου 2014.

15 Στις 21 Μαΐου 2014 οι προσφεύγοντες υπέβαλαν, δυνάμει του άρθρου 90, παράγραφος 2, του ΚΥΚ, διοικητική ένσταση κατά της αποφάσεως της ΑΔΑ να ορίσει τον διευθυντή ως πρώτο βαθμολογητή τους για την περίοδο βαθμολογήσεως 2014, ζητώντας παράλληλα την αναστολή της εν λόγω περιόδου βαθμολογήσεως καθώς και την αναστολή της ασκήσεως των καθηκόντων του προϊσταμένου της μονάδας και τη λήψη μέτρων ικανών να διασφαλίσουν την ασφάλειά τους στον χώρο εργασίας τους και την εμπιστευτικότητα κατά την εξέταση της αιτήσεως αρωγής που είχαν υποβάλει.

16 Με δικόγραφο που περιήλθε στη Γραμματεία του Δικαστηρίου Δημόσιας Διοίκησης της Ευρωπαϊκής Ένωσης στις 22 Μαΐου 2014 και πρωτοκολλήθηκε με αριθμό υποθέσεως F-49/14, οι προσφεύγοντες και ένας εκ των δύο άλλων συναδέλφων τους ζήτησαν, μεταξύ άλλων, από το εν λόγω δικαστήριο να ακυρώσει την απόφαση της ΑΔΑ περί ορισμού του διευθυντή ως πρώτου βαθμολογητή τους, να αναστείλει την περίοδο βαθμολογήσεως 2014 καθώς και να προβεί σε αναστολή ασκήσεως των καθηκόντων του προϊσταμένου της μονάδας.

17 Με διάταξη της 12ης Ιουνίου 2014, DQ κ.λπ. κατά Κοινοβουλίου (F-49/14 R, EU:F:2014:159), ο Πρόεδρος του Δικαστηρίου Δημόσιας Διοίκησης απέρριψε την αίτηση ασφαλιστικών μέτρων, η οποία υποβλήθηκε με χωριστό δικόγραφο από τους προσφεύγοντες και έναν εκ των δύο άλλων συναδέλφων τους.

18 Στις 2 Ιουνίου 2014 το Κοινοβούλιο γνωστοποίησε στους προσφεύγοντες τα οριστικά πορίσματά του επί της αιτήσεως αρωγής. Τα πορίσματα αυτά ήταν τρία, ήτοι, πρώτον, ότι είχαν ληφθεί μέτρα απομακρύνσεως του προϊσταμένου της μονάδας και ότι η διαχείριση του προσωπικού της μονάδας θα ανατίθετο στο εξής σε άλλον προϊστάμενο μονάδας· δεύτερον, ότι ο προϊστάμενος της μονάδας είχε αντικατασταθεί, υπό την ιδιότητά του ως πρώτος βαθμολογητής για την περίοδο βαθμολογήσεως 2014 από τον διευθυντή και, τρίτον, ότι είχε κινηθεί πειθαρχική έρευνα, δυνάμει του άρθρου 86 του ΚΥΚ κατά του προϊσταμένου της μονάδας.

19 Με σημείωμα της 3ης Ιουνίου 2014, ο γενικός γραμματέας του Κοινοβουλίου ενημέρωσε τον γενικό διευθυντή ότι είχε διαπιστώσει ότι καθίστατο περίπλοκο να διεξαχθεί η περίοδος βαθμολογήσεως 2014 σύμφωνα με την αρχή της χρηστής διοικήσεως, και ότι είχε, εξ' αυτού του λόγου, αποφασίσει την προσωρινή αναστολή της εν λόγω περιόδου βαθμολογήσεως για όλη τη μονάδα, εν αναμονή ανευρέσεως ισορροπημένης λύσεως, ειδικότερα μέχρι να είναι η ΑΔΑ σε θέση να αποφανθεί με την απαιτούμενη ηρεμία.

20 Στις 26 Σεπτεμβρίου 2014 ο γενικός γραμματέας, υπό την ιδιότητά του ως ΑΔΑ, απέρριψε τη διοικητική ένσταση της 21ης Μαΐου 2014 εν μέρει ως ασκηθείσα προώρως, καθόσον αφορούσε τα προσωρινά μέτρα της ΑΔΑ, και εν μέρει ως αβάσιμη.

21 Με έγγραφο που περιήλθε στη Γραμματεία του Δικαστηρίου Δημόσιας Διοίκησης στις 20 Νοεμβρίου 2014, οι προσφεύγοντες καθώς και ένας εκ των δύο άλλων συναδέλφων τους ενημέρωσαν το εν λόγω δικαστήριο ότι παραιτούνται από την προσφυγή τους στην υπόθεση F-49/14 με κύρια αιτιολογία ότι το Κοινοβούλιο είχε, μεταξύ άλλων, δεχθεί να λάβει «προσωρινά μέτρα, όπως τα κοινοποιηθέντα με τα από 2 και 3 Ιουνίου 2014 σημειώματά [του]».

22 Με διάταξη της 12ης Ιανουαρίου 2015, DQ κ.λπ. κατά Κοινοβουλίου (F-49/14, EU:F:2015:1), το Δικαστήριο Δημόσιας Διοίκησης διέγραψε την υπόθεση F-49/14 από το πρωτόκολλο του, αποφασίζοντας παράλληλα ότι το Κοινοβούλιο έπρεπε να φέρει τα δικαστικά έξοδά του καθώς και αυτά στα οποία υποβλήθηκαν οι προσφεύγοντες καθώς και ένας εκ των δύο άλλων συναδέλφων τους, με την αιτιολογία, κατ' ουσίαν, ότι λόγω ελλείψεως συγκεκριμένων και οριστικών μέτρων του Κοινοβουλίου για την αναστολή της ασκήσεως των καθηκόντων του προϊσταμένου της μονάδας και/ή της περιόδου βαθμολογήσεως 2014 δεν διέθεταν άλλη δυνατότητα παρά την άσκηση της προσφυγής αυτής συνοδευόμενης από αίτηση λήψεως ασφαλιστικών μέτρων, προκειμένου να διασφαλίσουν τα δικαιώματά τους και να επιτύχουν να αναλάβει η ΑΔΑ δράση έναντι της ηθικής και σεξουαλικής παρενοχλήσεως, που ισχυρίζονται ότι αντιμετώπιζαν.

23 Κατά τους προσφεύγοντες, τον Οκτώβριο του 2015, η ΑΔΑ συνέταξε, κατόπιν της διοικητικής έρευνας, έκθεση, την οποία δεν τους γνωστοποίησε, καταλήγοντας στην ύπαρξη συμπεριφοράς του προϊσταμένου της μονάδας που συνιστούσε παρενόχληση, κατά την έννοια του άρθρου 12 α του ΚΥΚ.

2. Επί της αναλήψεως των δικαστικών εξόδων, των δαπανών και των αμοιβών του συμβούλου των προσφευγόντων σχετικά με την αίτηση αρωγής

24 Στις 2 Δεκεμβρίου 2015 οι προσφεύγοντες καθώς και ένας εκ των δύο άλλων συναδέλφων τους επανέλαβαν, δυνάμει του άρθρου 90, παράγραφος 1, του ΚΥΚ, το αίτημά τους, που περιλαμβανόταν στην αίτηση αρωγής, να αναλάβει η ΑΔΑ το σύνολο των δικαστικών εξόδων, δαπανών και αμοιβών του συμβούλου τους.

25 Με απόφαση της 2ας Φεβρουαρίου 2016, η ΑΔΑ απέρριψε το αίτημα αυτό. Η διοικητική ένσταση, η οποία υποβλήθηκε στις 4 Μαΐου από τους προσφεύγοντες καθώς και από έναν εκ των άλλων δύο συναδέλφων τους, απερρίφθη επίσης, με απόφαση της 1ης Σεπτεμβρίου 2016.

26 Με δικόγραφο που περιήλθε στη Γραμματεία του Γενικού Δικαστηρίου στις 20 Ιανουαρίου 2017 και πρωτοκολλήθηκε με αριθμό υποθέσεως T-38/17, οι προσφεύγοντες καθώς και ένας εκ των δύο άλλων συναδέλφων τους ζήτησαν από το Γενικό Δικαστήριο να υποχρεώσει το Κοινοβούλιο να καταβάλει ως αποζημίωση λόγω της υλικής ζημίας που αυτοί υπέστησαν, το ποσό των 92 200 ευρώ, το οποίο αντιστοιχεί στην ανάληψη του συνόλου των δικαστικών εξόδων, των δαπανών και των αμοιβών του συμβούλου τους, πρώτον, στο πλαίσιο της αιτήσεως αρωγής, δεύτερον, στο πλαίσιο της δίκης που κίνησαν ενώπιον του tribunal du travail francophone de Bruxelles (γαλλόφωνου δικαστηρίου εργατικών διαφορών των Βρυξελλών, Βέλγιο) και, τρίτον, στο πλαίσιο της αγωγής T-38/17.

27 Κατόπιν της υποβολής, την 12η Απριλίου 2017, του υπομνήματος απαντήσεως, το Γενικό Δικαστήριο (πρώτο τμήμα), με απόφαση της 18ης Μαΐου 2017, ανέθεσε στον εισηγητή δικαστή να εξετάσει το ενδεχόμενο επιλύσεως της διαφοράς μέσω φιλικού διακανονισμού, σύμφωνα με το άρθρο 50α του Οργανισμού του Δικαστηρίου της Ευρωπαϊκής Ένωσης και το άρθρο 125α, παράγραφος 3, του Κανονισμού Διαδικασίας του Γενικού Δικαστηρίου.

28 Σε απάντηση στην πρόταση του εισηγητή δικαστή περί φιλικού διακανονισμού επί τη βάσει συναφούς σχεδίου συμφωνίας, το Κοινοβούλιο δήλωσε, με επιστολή της 1ης Ιουνίου 2017, ότι ήταν διατεθειμένο να διαπραγματευθεί με τους προσφεύγοντες καθώς και με έναν εκ των δύο άλλων συναδέλφων τους, ενώ οι τελευταίοι δήλωσαν, με επιστολή της 2ας Ιουνίου 2017, ότι δεν επιθυμούσαν επίλυση της διαφοράς μέσω φιλικού διακανονισμού.

29 Με επιστολή της 7ης Ιουνίου 2017, ο εισηγητής δικαστής κάλεσε τους προσφεύγοντες καθώς και έναν εκ των δύο άλλων συναδέλφων τους να αναθεωρήσουν τη θέση τους και, κατά περίπτωση, να επιβεβαιώσουν εκ νέου ότι επιθυμούν να μη διεξαχθεί διαδικασία φιλικού διακανονισμού, εφιστώντας παράλληλα την προσοχή τους στο γεγονός ότι, στο πλαίσιο της ένδικης διαδικασίας, θα έπρεπε να εξετασθεί το παραδεκτό της προσφυγής, λαμβανομένης υπόψη της νομολογίας που διαμορφώθηκε ιδίως κατόπιν της διατάξεως της 20ής Μαρτίου 2014, Michel κατά Επιτροπής (F-44/13, EU:F:2014:40, σκέψη 45 και εκεί μνημονευόμενη νομολογία), καθόσον δύο φορές, εν προκειμένω, με την αίτηση αρωγής της 24ης Ιανουαρίου 2014 και με την επιστολή της 6ης Οκτωβρίου 2014, είχαν ήδη ζητήσει από την ΑΔΑ την κάλυψη των εξόδων δικηγορικής αμοιβής στα οποία υποβλήθηκαν στο πλαίσιο της αιτήσεως αρωγής και δεν φαινόταν να προκύπτει από τα στοιχεία της δικογραφίας ότι επιχείρησαν να προσβάλουν με διοικητική ένσταση τις σιωπηρές απορριπτικές αποφάσεις τις οποίες συνεπάγεται η παρέλευση απράκτου της τετράμηνης προθεσμίας απαντήσεως που τάσσει στην ΑΔΑ ο ΚΥΚ.

30 Με επιστολή της 15ης Ιουνίου 2017, οι προσφεύγοντες καθώς και ένας από τους δύο άλλους συναδέλφους τους ενημέρωσαν το Γενικό Δικαστήριο ότι τελικώς επικοινώνησαν με το Κοινοβούλιο και ότι, στο πλαίσιο αυτό, ζητούσαν συμπληρωματική προθεσμία απαντήσεως, η οποία, κατ' αίτημα του Κοινοβουλίου, παρατάθηκε μέχρι τις 21 Ιουλίου 2017. Με επιστολές της 11ης και της 6ης Ιουλίου 2017, αντιστοίχως, οι προσφεύγοντες καθώς και ένας από τους δύο άλλους συναδέλφους τους, αφενός, και το Κοινοβούλιο, αφετέρου, ενημέρωσαν το Γενικό Δικαστήριο ότι κατέληξαν σε συμφωνία για να επιλυθεί η διαφορά μέσω φιλικού διακανονισμού, με αποτέλεσμα η υπόθεση να διαγραφεί από το πρωτόκολλο του Γενικού Δικαστηρίου με τη διάταξη της 17ης Ιουλίου 2017, DQ κ.λπ. κατά Κοινοβουλίου (T-38/17, μη δημοσιευθείσα, EU:T:2017:557). Η εν λόγω συμφωνία συνήφθη, ωστόσο, με την επιφύλαξη τυχόν αυτοτελών αιτημάτων αποζημιώσεως, τα οποία δεν είχαν διατυπωθεί στο πλαίσιο των επίμαχων αιτήσεων και διοικητικών ενστάσεων στην υπόθεση T-38/17.

3. Επί του επίμαχου αιτήματος αποζημιώσεως

31 Στις 13 Δεκεμβρίου 2017, οι προσφεύγοντες ζήτησαν, δυνάμει του άρθρου 90, παράγραφος 1, του ΚΥΚ, από την ΑΔΑ να λάβουν αποζημίωση, κατά δίκαιη και εύλογη κρίση, ύψους 192 000 ευρώ για την ηθική βλάβη την οποία υπέστησαν λόγω της πλημμελούς εκ μέρους της ΑΔΑ εξετάσεως της αιτήσεώς τους αρωγής, ιδίως λόγω της παραβιάσεως της αρχής της χρηστής διοικήσεως, και της παραβάσεως του καθήκοντος μέριμνας καθώς και της προσβολής της αξιοπρέπειας των αιτούντων και του δικαιώματός τους σε συνθήκες εργασίας οι οποίες σέβονται την υγεία, την ασφάλεια και την αξιοπρέπειά τους.

32 Δεδομένου ότι η ΑΔΑ δεν ανταποκρίθηκε στο εν λόγω αίτημα αποζημιώσεως, οι προσφεύγοντες υπέβαλαν, στις 23 Μαΐου 2018, διοικητική ένσταση κατά της από 13 Απριλίου 2018 σιωπηρής αποφάσεως περί απορρίψεως του αιτήματος αποζημιώσεώς τους.

33 Με απόφαση της 12ης Σεπτεμβρίου 2018, ο γενικός γραμματέας, υπό την ιδιότητά του ως ΑΔΑ, απέρριψε την διοικητική ένσταση της 23ης Μαΐου 2018 ως αβάσιμη, αναφερόμενος στα μέτρα αρωγής, τα οποία ελήφθησαν από την ΑΔΑ, μεταξύ άλλων, στην αναστολή της ασκήσεως καθηκόντων του προϊσταμένου της μονάδας και στην κίνηση, στις 6 Ιανουαρίου 2016, πειθαρχικής διαδικασίας εις βάρος του, η οποία κατέληξε, επιληφθέντος του πειθαρχικού συμβουλίου και κατόπιν ακροάσεως του ενδιαφερομένου στις 14 Νοεμβρίου 2016, στην επιβολή, στις 27 Φεβρουαρίου 2017, πειθαρχικής κυρώσεως. Κατά την ΑΔΑ, με τα εν λόγω μέτρα είχαν αποκατασταθεί για τους

προσφεύγοντες συνθήκες εργασίας οι οποίες σέβονται την υγεία, την ασφάλεια και την αξιοπρέπειά τους. Τούτο αποδεικνύεται από το γεγονός ότι ουδεμία ενέργεια συνιστώσα ηθική παρενόχληση έλαβε χώρα μετά τη λήψη των μέτρων αρωγής, από την ΑΔΑ, κατά τον μήνα Φεβρουάριο του 2014.

II. Διαδικασία και αιτήματα των διαδίκων

34 Με δικόγραφο που κατέθεσαν στη Γραμματεία του Γενικού Δικαστηρίου στις 12 Δεκεμβρίου 2018, οι προσφεύγοντες άσκησαν την υπό κρίση προσφυγή, με την οποία ζητούν από το Γενικό Δικαστήριο:

– να ακυρώσει τη σιωπηρή απόφαση περί απορρίψεως του αιτήματός τους αποζημιώσεως, και εφόσον κριθεί αναγκαίο, την απόφαση της 12ης Σεπτεμβρίου 2018 περί απορρίψεως της διοικητικής ενστάσεώς τους της 23ης Μαΐου 2018·

– να επιδικάσει χρηματική ικανοποίηση της ηθικής βλάβης τους, η οποία εκτιμάται, κατά δίκαιη και εύλογη κρίση, στο ποσό των 192 000 ευρώ·

– να υποχρεώσει το Κοινοβούλιο «να καταβάλει τους αντισταθμιστικούς τόκους και τους τόκους υπερημερίας που έχουν εν τω μεταξύ καταστεί απαιτητοί» ·

– να καταδικάσει το Κοινοβούλιο στα δικαστικά έξοδα.

35 Με χωριστό δικόγραφο που κατατέθηκε την ίδια ημέρα, οι προσφεύγοντες ζήτησαν να υπαχθούν στο καθεστώς ανωνυμίας, δυνάμει του άρθρου 66 του Κανονισμού της Διαδικασίας του Γενικού Δικαστηρίου.

36 Με το υπόμνημα αντικρούσεως, που κατατέθηκε στις 20 Μαρτίου 2019, το Κοινοβούλιο ζητεί από το Γενικό Δικαστήριο:

– να απορρίψει την προσφυγή·

– να καταδικάσει τους προσφεύγοντες στα δικαστικά έξοδα.

37 Με χωριστό δικόγραφο που κατατέθηκε την ίδια ημέρα, το Κοινοβούλιο ζήτησε τη μη δημοσιοποίηση ορισμένων στοιχείων που αφορούν τρίτα πρόσωπα.

38 Στις 19 Απριλίου 2019, περατώθηκε η έγγραφη διαδικασία ενώπιον του Γενικού Δικαστηρίου.

39 Δεδομένου ότι οι διάδικοι δεν υπέβαλαν συναφές αίτημα εντός της προθεσμίας των τριών εβδομάδων από της κοινοποιήσεως της περατώσεως της έγγραφης διαδικασίας, το Γενικό Δικαστήριο, κρίνοντας ότι έχει επαρκώς διαφωτισθεί από τα στοιχεία της δικογραφίας, αποφάσισε, κατ' εφαρμογήν του άρθρου 106, παράγραφος 3, του Κανονισμού Διαδικασίας, να αποφανθεί χωρίς προφορική διαδικασία.

40 Με έγγραφο της Γραμματείας της 1ης Αυγούστου 2019, ζητήθηκε από το Κοινοβούλιο, στο πλαίσιο των μέτρων οργανώσεως της διαδικασίας, να απαντήσει σε πλείονες ερωτήσεις, όπερ και εγένετο εντός των ταχθεισών προθεσμιών.

III. Σκεπτικό

1. Επί των αιτημάτων ακυρώσεως

41 Οι προσφεύγοντες, ενώ προβάλλουν αίτημα αποζημιώσεως, ταυτοχρόνως ζητούν την ακύρωση της σιωπηρής αποφάσεως περί απορρίψεως του αιτήματός τους αποζημιώσεως, και εφόσον κριθεί αναγκαίο, της αποφάσεως της 12ης Σεπτεμβρίου 2018 περί απορρίψεως της διοικητικής ενστάσεώς τους της 23ης Μαΐου 2018.

42 Συναφώς, κατά πάγια νομολογία, η απόφαση θεσμικού οργάνου με την οποία απορρίπτεται αίτημα αποζημιώσεως αποτελεί αναπόσπαστο τμήμα της διοικητικής διαδικασίας η οποία προηγείται της αγωγής αποζημιώσεως που ασκείται ενώπιον του Γενικού Δικαστηρίου. Δοθέντος ότι η πράξη με την οποία θεσμικό όργανο λαμβάνει θέση κατά το στάδιο της προ της ασκήσεως του ενδίκου βοηθήματος διαδικασίας έχει αποκλειστικώς ως αποτέλεσμα να παράσχει στον ζημιωθέντα τη δυνατότητα να ασκήσει αγωγή αποζημιώσεως ενώπιον του Γενικού Δικαστηρίου, το αίτημα περί ακυρώσεώς μιας τέτοιας αποφάσεως περί απορρίψεως δεν μπορεί να κριθεί αυτοτελώς σε σχέση με το αίτημα αποζημιώσεως (αποφάσεις της 18ης Δεκεμβρίου 1997, Gill κατά Επιτροπής, T-90/95, EU:T:1997:211, σκέψη 45, και της 6ης Μαρτίου 2001, Ojha κατά Επιτροπής, T-77/99, EU:T:2001:71, σκέψη 68, και διάταξη της 25ης Μαρτίου 2010, Marcuccio κατά Επιτροπής, F-102/08, EU:F:2010:21, σκέψη 23).

43 Συνεπώς, παρέλκει η αυτοτελής απόφανση επί του πρώτου αιτήματος.

2. Επί του αιτήματος αποζημιώσεως

44 Προς στήριξη της προσφυγής τους, οι προσφεύγοντες υποστηρίζουν κατ' ουσίαν ότι υπέστησαν ηθική βλάβη λόγω της παραλείψεως της ΑΔΑ να λάβει εγκαίρως κατάλληλα μέτρα δυνάμενα να ανταποκριθούν στην αίτηση αρωγής τους και να τους διασφαλίσουν συνθήκες εργασίας σύμφωνες προς το άρθρο 31 του Χάρτη των Θεμελιωδών Δικαιωμάτων της Ευρωπαϊκής Ένωσης. Όπως αποδεικνύεται από πολλά περιστατικά, τα οποία περιγράφουν στο δικόγραφο της προσφυγής τους, οι προσφεύγοντες εκτιμούν ότι, λόγω της αδράνειας των υπηρεσιών της ΑΔΑ, βρέθηκαν εκτεθειμένοι σε προσβολές της αξιοπρέπειας, της προσωπικότητας και της σωματικής και ψυχικής ακεραιότητάς τους από μέρους του προϊσταμένου της μονάδας. Επιπροσθέτως, η ΑΔΑ δεν διενήργησε τη διοικητική έρευνα σεβόμενη την αρχή της εύλογης διάρκειας της διαδικασίας. Ούτε, άλλωστε, κίνησε εγκαίρως πειθαρχική διαδικασία κατά του προϊσταμένου της μονάδας, ούτε επέβαλε εγκαίρως στον τελευταίο πειθαρχική κύρωση. Οι προσφεύγοντες επικαλούνται ακόμη προσβολή από τον προϊστάμενο της μονάδας του δικαιώματός τους περί προστασίας του ιατρικού απορρήτου.

45 Κατά συνέπεια, οι προσφεύγοντες διεκδικούν την ικανοποίηση της ηθικής βλάβης τους, την οποία εκτιμούν, κατά δίκαιη και εύλογη κρίση, σε ποσό ύψους 192 000 ευρώ.

46 Το Κοινοβούλιο ζητεί την απόρριψη του αιτήματος αποζημιώσεως ως αβασίμου, υπογραμμίζοντας ότι οι υπηρεσίες του είχαν λάβει όλα τα εύλογα μέτρα, αφ' ης στιγμής η ΑΔΑ είχε επιληφθεί τυπικώς της αιτήσεως αρωγής των προσφευγόντων. Μολονότι παραδέχεται ότι η διαχείριση της καταστάσεως δεν ήταν πάντοτε τόσο ριζική, όσο ήταν αναγκαίο, υπογραμμίζει ότι, μετά την απομάκρυνσή του, η οποία αποφασίσθηκε σε απάντηση της αιτήσεως αρωγής, ο προϊστάμενος της μονάδας τμήματος είχε μόνον περιστασιακώς επαφές με τους υπαλλήλους της μονάδας και μόνον μεμονωμένως χρειάστηκε να λάβει αποφάσεις σχετικά με την εν λόγω μονάδα. Ωστόσο, κατά το Κοινοβούλιο, τα μεμονωμένα και άνευ σημασίας αυτά περιστατικά δεν δύνανται να θεμελιώσουν ευθύνη του, λαμβανομένης κυρίως υπόψη της ευρείας εξουσίας εκτιμήσεως την οποία διαθέτει η ΑΔΑ κατά τον καθορισμό των μέτρων αρωγής. Όσον αφορά τη διάρκεια της διαδικασίας διοικητικής έρευνας και της κινηθείσας πειθαρχικής διαδικασίας κατά του προϊσταμένου της μονάδας, το Κοινοβούλιο διευκρινίζει ότι η διοικητική έρευνα αφορούσε σημαντικό αριθμό ατόμων και ότι ο προϊστάμενος της μονάδας, παρά την πληθώρα των

συγκεντρωθέντων στο πλαίσιο των ερευνών εγγράφων, δεν αποδέχθηκε τα μέτρα και τις κυρώσεις που ελήφθησαν εις βάρος του, ενώ η ΑΔΑ έπρεπε να διασφαλίσει τον σεβασμό των θεμελιωδών και διαδικαστικών δικαιωμάτων του ως καθού η διαδικασία. Εξάλλου, το Κοινοβούλιο υπογραμμίζει ότι ο προϊστάμενος της μονάδας άσκησε προσφυγή ενώπιον του Γενικού Δικαστηρίου προκειμένου να προσβάλει την επιβληθείσα σε αυτόν πειθαρχική κύρωση, και δη την προσφυγή επί της οποίας εκδόθηκε η απόφαση της 20ής Σεπτεμβρίου 2019, UZ κατά Κοινοβουλίου (T-47/18, EU:T:2019:650), με την οποία το Γενικό Δικαστήριο ακύρωσε την εν λόγω κύρωση. Εν πάση περιπτώσει, οι προσφεύγοντες δεν κατάφεραν να αποδείξουν ότι υπέστησαν άλλες μορφές ανάρμοστης συμπεριφοράς από τον προϊστάμενο της μονάδας, μετά την τοποθέτησή του σε άλλη θέση.

1. Επί της υπάρξεως παρανομιών εκ μέρους της ΑΔΑ δυναμένων να στοιχειοθετήσουν ευθύνη της Ένωσης

1) Γενικές παρατηρήσεις

47 Καταρχάς, υπενθυμίζεται ότι, κατά γενικό κανόνα, η στοιχειοθέτηση της ευθύνης ενός θεσμικού ή άλλου οργάνου ή οργανισμού της Ευρωπαϊκής Ένωσης εξαρτάται από τη συνδρομή ενός συνόλου προϋποθέσεων, οι οποίες είναι ο παράνομος χαρακτήρας της προσαπτομένης στο όργανο αυτό συμπεριφοράς, το υποστατό της προβαλλομένης ζημίας και η ύπαρξη αιτιώδους συνδέσμου μεταξύ της προσαπτομένης συμπεριφοράς και της προβαλλομένης ζημίας, δοθέντος ότι οι τρεις αυτές προϋποθέσεις είναι σωρευτικές (απόφαση της 10ης Απριλίου 2019, AV κατά Επιτροπής, T-303/18 RENV, μη δημοσιευθείσα, EU:T:2019:239, σκέψη 104· βλ., επίσης, απόφαση της 19ης Μαΐου 2015, Brune κατά Επιτροπής, F-59/14, EU:F:2015:50, σκέψη 71 και εκεί μνημονευόμενη νομολογία).

48 Συναφώς, οι υπαλληλικές διαφορές βάσει του άρθρου 270 ΣΛΕΕ και των άρθρων 90 και 91 του ΚΥΚ, συμπεριλαμβανομένων των διαφορών που αφορούν την αποκατάσταση ζημίας προκληθείσας σε υπάλληλο ή μέλος του λοιπού προσωπικού από θεσμικό ή άλλο όργανο ή οργανισμό της Ένωσης, διέπονται από κανόνες διαφορετικούς και ειδικούς σε σχέση με εκείνους που απορρέουν από τις γενικές αρχές που διέπουν την εξωσυμβατική ευθύνη της Ένωσης στο πλαίσιο του άρθρου 268 ΣΛΕΕ και του άρθρου 340, δεύτερο εδάφιο, ΣΛΕΕ (απόφαση της 10ης Απριλίου 2019, AV κατά Επιτροπής, T-303/18 RENV, μη δημοσιευθείσα, EU:T:2019:239, σκέψη 105).

49 Συγκεκριμένα, από τον ΚΥΚ προκύπτει ιδίως ότι, αντιθέτως προς τους άλλους ιδιώτες, ο υπάλληλος ή το μέλος του λοιπού προσωπικού της Ένωσης συνδέεται με το θεσμικό ή άλλο όργανο ή οργανισμό της Ένωσης στο οποίο εργάζεται με νομική σχέση που περιλαμβάνει ισορροπία συγκεκριμένων, αμοιβαίων δικαιωμάτων και υποχρεώσεων, γεγονός που αντανακλάται στο καθήκον μέριμνας του εργοδότη-θεσμικού οργάνου έναντι του ενδιαφερομένου (βλ. απόφαση της 16ης Δεκεμβρίου 2010, Επιτροπή κατά Petrilli, T-143/09 P, EU:T:2010:531, σκέψη 46 και εκεί μνημονευόμενη νομολογία, όπως επιβεβαιώθηκε με την απόφαση της 8ης Φεβρουαρίου 2011, Επανεξέταση Επιτροπή κατά Petrilli, C-17/11 RX, EU:C:2011:55, σκέψεις 4 και 5).

50 Λαμβανομένης υπόψη της αυξημένης αυτής ευθύνης της Ένωσης, όταν ενεργεί ως εργοδότης, η διαπίστωση και μόνον παράνομης συμπεριφοράς της ΑΔΑ ή της αρμόδιας για τη σύναψη των συμβάσεων προσλήψεως αρχής, ανάλογα με την περίπτωση, είτε πρόκειται για ενέργεια είτε για συμπεριφορά συνιστάμενη στη λήψη αποφάσεως, αρκεί για να θεωρηθεί ότι πληρούται η πρώτη από τις τρεις προϋποθέσεις που είναι αναγκαίες για τη στοιχειοθέτηση της ευθύνης της Ένωσης για τις ζημίες που υπέστησαν οι μόνιμοι υπάλληλοι και το λοιπό προσωπικό λόγω παραβάσεως του δημοσιοϋπαλληλικού δικαίου της Ένωσης (αποφάσεις της 16ης Δεκεμβρίου 2010, Επιτροπή κατά Petrilli, T-143/09 P, EU:T:2010:531, σκέψη 46, και της 12ης Ιουλίου 2011, Επιτροπή κατά Q, T-80/09 P, EU:T:2011:347, σκέψη 45), τούτο δε ισχύει, κατά συνέπεια, δίχως να απαιτείται να εξετασθεί κατά πόσον πρόκειται περί «κατάφωρης» παραβάσεως κανόνα δικαίου απονέμοντος

δικαιώματα στους ιδιώτες (αποφάσεις της 14ης Ιουνίου 2018, Spagnolli κ.λπ. κατά Επιτροπής, T-568/16 και T-599/16, EU:T:2018:347, σκέψη 196, και της 6ης Μαΐου 2019, Mauritsch κατά INEA, T-271/18, μη δημοσιευθείσα, EU:T:2019:286, σκέψη 42).

51 Όσον αφορά τις περιπτώσεις, στις οποίες μπορεί να διαπιστωθεί παρανομία, πρέπει να λαμβάνεται υπόψη το περιθώριο εκτιμήσεως που διέθετε η Διοίκηση. Συνεπώς, οσάκις η Διοίκηση οφείλει να υιοθετήσει συγκεκριμένη συμπεριφορά η οποία υπαγορεύεται από την κείμενη νομοθεσία, από την επιταγή περί τηρήσεως γενικών αρχών ή σεβασμού θεμελιωδών δικαιωμάτων ή ακόμη από κανόνες ως προς την τήρηση των οποίων η ίδια η Διοίκηση έχει αυτοβούλως δεσμευθεί, απλή παράβαση μιας τέτοιας υποχρεώσεως δύναται να στοιχειοθετήσει ευθύνη του οικείου οργάνου. Αντιθέτως, οσάκις η Διοίκηση διαθέτει ευρύ περιθώριο εκτιμήσεως, ιδίως οσάκις δεν δεσμεύεται να ενεργήσει προς συγκεκριμένη κατεύθυνση δυνάμει του εφαρμοστέου νομικού πλαισίου, μόνον η πρόδηλη πλάνη εκτιμήσεως συνιστά παρανομία (βλ. απόφαση της 13ης Δεκεμβρίου 2017, CJ κατά Ευρωπαϊκού Κέντρου Πρόληψης και Ελέγχου των Νόσων, T-703/16 RENV, μη δημοσιευθείσα, EU:T:2017:892, σκέψη 31 και εκεί μνημονευόμενη νομολογία).

52 Οι αιτιάσεις των προσφευγόντων στο πλαίσιο των αιτημάτων τους περί αποζημιώσεως πρέπει να εξεταστούν υπό το πρίσμα των ανωτέρω σκέψεων.

53 Συναφώς, παρά την ασάφεια του δικογράφου της προσφυγής, πρέπει να θεωρηθεί ότι οι προσφεύγοντες προβάλλουν κατ' ουσίαν, στο πλαίσιο της προϋποθέσεως σχετικά με τον παράνομο χαρακτήρα της ενέργειας της ΑΔΑ, αιτιάσεις που αφορούν τρεις πτυχές: πρώτον, αυτή καθεαυτήν τη συμπεριφορά του προϊσταμένου της μονάδας· δεύτερον, τον απρόσφορο χαρακτήρα των μέτρων που ελήφθησαν από την ΑΔΑ ως απάντηση στην αίτηση αρωγής, και, σε προγενέστερο στάδιο, ως απάντηση στην ενημερωτική αναφορά, υπό την έννοια του άρθρου 22α του ΚΥΚ, που σκόπευαν να υποβάλουν μέσω ιδίως της επιστολής τους της 11ης Νοεμβρίου 2013 και, τρίτον, τη διάρκεια, μη εύλογη κατά την κρίση τους, της διοικητικής έρευνας και της συνακόλουθης καθυστερήσεως της κινηθείσας κατά του προϊσταμένου της μονάδας πειθαρχικής διαδικασίας.

54 Οι τρεις αυτές κατηγορίες αιτιάσεων πρέπει να εξετασθούν διαδοχικά.

2) Επί του αποζημιωτικού αιτήματος που αφορά την ηθική βλάβη των προσφευγόντων, η οποία απορρέει από αυτή καθ' εαυτή τη συμπεριφορά του προϊσταμένου της μονάδας.

55 Το αποζημιωτικό αίτημα που αφορά την ικανοποίηση της ηθικής βλάβης που υπέστησαν οι προσφεύγοντες λόγω της συμπεριφοράς του προϊσταμένου της μονάδας πρέπει να απορριφθεί ευθύς εξαρχής ως πρόωρο, καθόσον οι προσφεύγοντες δεν άσκησαν προηγουμένως αγωγή αποζημιώσεως ενώπιον εθνικού δικαστηρίου κατά του εν λόγω προϊσταμένου της μονάδας, η οποία να έχει απορριφθεί.

56 Πράγματι, κατά το άρθρο 24, πρώτο εδάφιο, του ΚΥΚ, η Ένωση παρέχει βοήθεια στον υπάλληλο ή στο λοιπό προσωπικό «ιδίως σε περίπτωση διώξεως των δραστών απειλών, προσβολών, εξυβρίσεων ή αποπειρών εναντίον του προσώπου και της περιουσίας είτε του ιδίου είτε των μελών της οικογενείας του, λόγω της ιδιότητάς του ή των καθηκόντων του». Εξάλλου, κατά το άρθρο 24, δεύτερο εδάφιο, του ΚΥΚ, η Ένωση «επανορθώνει αλληλεγγύως τις ζημίες που έχουν προκληθεί στην περίπτωση αυτή στον υπάλληλο στο μέτρο που ο τελευταίος δεν είναι, εκ δόλου ή βαρείας αμελείας, υπαίτιος των ζημιών αυτών και εφόσον δεν έχει δυνηθεί να επιτύχει επανόρθωση από τον δράστη».

57 Συναφώς, η υποχρέωση αρωγής που θεσπίζει το άρθρο 24 του ΚΥΚ αποβλέπει στην εκ μέρους του θεσμικού οργάνου προστασία των υπαλλήλων και μελών του λοιπού προσωπικού κατά των επιλήψιμων ενεργειών τρίτων και όχι κατά πράξεων του ίδιου του οργάνου, των οποίων ο έλεγχος διέπεται από άλλες διατάξεις του ΚΥΚ (αποφάσεις της 17ης Δεκεμβρίου 1981, Bellardi-Ricci κ.λπ. κατά Επιτροπής, 178/80, EU:C:1981:310, σκέψη 23, και της 9ης Σεπτεμβρίου 2016, De Esteban Alonso

κατά Επιτροπής, T-557/15 P, μη δημοσιευθείσα, EU:T:2016:456, σκέψη 45). Τούτου δοθέντος, ως τρίτοι, κατά την έννοια της διατάξεως αυτής, μπορούν να θεωρηθούν άλλοι υπάλληλοι ή μέλη του λοιπού προσωπικού ή μέλη θεσμικού οργάνου της Ένωσης, όπως ο προϊστάμενος της μονάδας (πρβλ. απόφαση της 14ης Ιουνίου 1979, V. κατά Επιτροπής, 18/78, EU:C:1979:154, σκέψη 15).

58 Ως εκ τούτου, σύμφωνα με το άρθρο 24, δεύτερο εδάφιο, του ΚΥΚ, όσον αφορά την ηθική βλάβη την οποία ισχυρίζονται ότι υπέστησαν λόγω των επιλήψιμων ενεργειών του προϊσταμένου της μονάδας, οι προσφεύγοντες πρέπει να ζητήσουν κατ' αρχάς την ανόρθωση της βλάβης αυτής μέσω αγωγής αποζημιώσεως ενώπιον εθνικού δικαστηρίου, δεδομένου ότι, κατ' εφαρμογήν της εν λόγω διατάξεως του ΚΥΚ, μόνο στην περίπτωση που η βλάβη αυτή δεν είναι δυνατόν να ανορθωθεί, μπορεί να υποχρεωθεί η ΑΔΑ να αποκαταστήσει αλληλεγγύως τις ζημίες που υπέστησαν οι προσφεύγοντες από τέτοιες ενέργειες «τρίτου» κατά την έννοια της διατάξεως αυτής (πρβλ. απόφαση της 13ης Ιουλίου 2018, Curto κατά Κοινοβουλίου, T-275/17, EU:T:2018:479, σκέψη 112).

59 Εντούτοις, πρέπει να διευκρινιστεί ότι, δυνάμει του καθήκοντος αρωγής, η ΑΔΑ μπορεί να οφείλει να παράσχει στους προσφεύγοντες συνδρομή, ιδίως χρηματοοικονομική, στο πλαίσιο επιδιώξεως αποκαταστάσεως της ζημίας, εν προκειμένω, προκειμένου να καταστεί δυνατή, μέσω ενδίκου βοηθήματος την άσκηση του οποίου θα «συνέδραμε» το εν λόγω όργανο, η αναγνώριση του παράνομου χαρακτήρα των επιλήψιμων ενεργειών των οποίων υπήρξαν αποδέκτες οι προσφεύγοντες λόγω της ιδιότητάς τους και των καθηκόντων τους και στις οποίες στηρίχθηκε η αίτηση αρωγής, καθώς και η ικανοποίηση της προκληθείσας βλάβης από εθνικό δικαστήριο (πρβλ. αποφάσεις της 9ης Σεπτεμβρίου 2016, De Esteban Alonso κατά Επιτροπής, T-557/15 P, μη δημοσιευθείσα, EU:T:2016:456, σκέψη 42, και της 13ης Ιουλίου 2018, Curto κατά Κοινοβουλίου, T-275/17, EU:T:2018:479, σκέψη 113 και εκεί μνημονευόμενη νομολογία).

60 Υπό το πρίσμα των προεκτεθεισών σκέψεων, πρέπει, επομένως, να απορριφθούν τα αποζημιωτικά αιτήματα που συνδέονται με τη βλάβη των προσφευγόντων, η οποία απορρέει από αυτή καθ' εαυτή τη συμπεριφορά του προϊσταμένου της μονάδας, συμπεριλαμβανομένου του αιτήματος που αφορά προβαλλόμενη προσβολή εκ μέρους του προϊσταμένου της μονάδας του δικαιώματός τους περί προστασίας του ιατρικού απορρήτου, προσβολή η οποία άλλωστε δεν είχε προβληθεί στο πλαίσιο του αιτήματος αποζημιώσεως.

3) Επί του αποζημιωτικού αιτήματος σχετικά με τον απρόσφορο χαρακτήρα των μέτρων αρωγής που ελήφθησαν στην προκείμενη περίπτωση από την ΑΔΑ

1) Επί της συμπεριφοράς της ΑΔΑ κατά το έτος 2013

61 Οι προσφεύγοντες προσάπτουν κατ' αρχάς στην ΑΔΑ ότι αδράνησε κατά την εξέταση της ενημερωτικής αναφοράς, κατά την έννοια του άρθρου 22α του ΚΥΚ, την οποία σκόπευαν να υποβάλουν μέσω της επιστολής της 11ης Νοεμβρίου 2013, που αναφερόταν επίσης σε δηλώσεις ορισμένων εξ αυτών που είχαν καταχωρισθεί στους αντίστοιχους ιατρικούς φακέλους τους και επαναλαμβάνονταν σε σημείωμα που συνέταξε η ιατρική υπηρεσία τον Οκτώβριο του 2013. Κατά την άποψή τους, η ΑΔΑ όφειλε, ήδη από το έτος 2013, να είχε λάβει μέτρα προκειμένου να παύσει η παράβαση ορισμένων διατάξεων του ΚΥΚ από τον προϊστάμενο της μονάδας.

62 Συναφώς, η ηθική παρενόχληση απαγορεύεται από το άρθρο 12α του ΚΥΚ και, κατά συνέπεια, συμπεριφορά ενός υπαλλήλου εμπίπτουσα στην εν λόγω απαγόρευση δύναται να θεωρηθεί «σοβαρή παράβαση των υποχρεώσεων των υπαλλήλων της Ένωσης» και, ως εκ τούτου, να αποτελέσει αντικείμενο ενημερωτικής αναφοράς, δυνάμει του άρθρου 22α του ΚΥΚ, το οποίο προβλέπει ότι «[ο] υπάλληλος ο οποίος, κατά την άσκηση των καθηκόντων του ή σε σχέση με αυτά, λαμβάνει γνώση γεγονότων βάσει των οποίων είναι δυνατόν να τεκμαίρεται η ύπαρξη πιθανής παράνομης δραστηριότητας, συμπεριλαμβανομένης απάτης ή δωροδοκίας, επιζήμιας για τα συμφέροντα της Ένωσης, ή συμπεριφοράς που αφορά την εκπλήρωση των επαγγελματικών καθηκόντων και που

ενδεχομένως συνιστά σοβαρή παράβαση των υποχρεώσεων των υπαλλήλων της Ένωσης, ενημερώνει αμελλητί τον αμέσως ιεραρχικά ανώτερό του ή τον γενικό διευθυντή του ή, εφόσον το κρίνει χρήσιμο, τον Γενικό Γραμματέα ή τα πρόσωπα που κατέχουν ισοδύναμες θέσεις ή απευθείας την Ευρωπαϊκή Υπηρεσία Καταπολέμησης της Απάτης» (πρβλ. απόφαση της 8ης Οκτωβρίου 2014, Bermejo Garde κατά ΕΟΚΕ, T-530/12 P, EU:T:2014:860, σκέψη 106).

63 Ως προς το ζήτημα αυτό, οι προσφεύγοντες ορθώς υποστηρίζουν ότι η επιστολή της 11ης Νοεμβρίου 2013 έπρεπε να εκληφθεί όχι ως αίτηση αρωγής, υπό την έννοια του άρθρου 24 του ΚΥΚ, αλλά ως ενημερωτική αναφορά, υπό την έννοια του άρθρου 22α του ΚΥΚ. Πράγματι, με την προμνησθείσα επιστολή και όπως εξέθεσαν και οι ίδιοι στην αίτηση αρωγής, την οποία υπέβαλαν ακολούθως, διευκρινίζοντας σε αυτήν ότι «[είχαν] ενημερώσει εγγράφως [τον γενικό διευθυντή] προκειμένου να αποφευχθούν παρατυπίες στη διεξαγωγή της δοκιμασίας και συμμορφούμενοι προς τις απορρέουσες από το άρθρο 2[2] του ΚΥΚ υποχρεώσεις τους», οι προσφεύγοντες ζητούσαν κατ' ουσίαν την αναβολή της γλωσσικής δοκιμασίας, γνωστοποιώντας ταυτοχρόνως την ανησυχία τους σχετικά με τη ψυχική κατάσταση του προϊσταμένου της μονάδας και τη συμπεριφορά του στην υπηρεσία. Αντιθέτως, η εν λόγω επιστολή δεν ανέφερε, τουλάχιστον ρητώς, την ύπαρξη ηθικής ή σεξουαλικής παρενοχλήσεως. Κατήγγειλε περισσότερο, κατ' ουσίαν, τις δυσκολίες, συμπεριλαμβανομένων των αντιπαραθέσεων, εντός της μονάδας, καθώς και την παραβίαση από τον προϊστάμενο της μονάδας της θεμελιώδους αρχής της ανεξαρτησίας των εξεταστικών επιτροπών που καλούνται να αποφανθούν επί των επαγγελματικών ικανοτήτων των υπαλλήλων.

64 Αποφασίζοντας, λίγες ημέρες μετά τη λήψη της επιστολής της 11 Νοεμβρίου 2013, αφενός, να αναθέσει στον διευθυντή τη διεξαγωγή έρευνας, διεξαγομένης εντός της γενικής διευθύνσεως και αφορώσας τα πραγματικά περιστατικά για τα οποία την είχαν ενημερώσει οι προσφεύγοντες και, αφετέρου, να αναβάλει τη γλωσσική δοκιμασία, στην οποία έπρεπε να συμμετάσχει ο προϊστάμενος της μονάδας, η ΑΔΑ, δια του γενικού διευθυντή, δέχθηκε το αίτημα των προσφευγόντων, όπως διατυπώθηκε στην εν λόγω επιστολή και ενέπιπτε στο άρθρο 22α του ΚΥΚ, έστω και αν η φύση και η έκταση της έρευνας αυτής, που διεξήχθη εντός της γενικής διευθύνσεως, δεν προσδιορίσθηκαν στην απαντητική επιστολή της 18ης Νοεμβρίου 2013.

65 Συναφώς, δοθέντος ότι η Διοίκηση, ασκώντας τις εξουσίες που της έχουν ανατεθεί, μπορεί, προς τον σκοπό αυτό και παρέχοντας τα ενδεδειγμένα υλικοτεχνικά μέσα και ανθρώπινους πόρους, να αποφασίσει την ανάθεση της διεξαγωγής τέτοιου είδους έρευνας στους ιεραρχικώς προϊσταμένους του θεσμικού οργάνου, όπως σε διευθυντή, (βλ., κατ' αναλογίαν, απόφαση της 6ης Οκτωβρίου 2015, CH κατά Κοινοβουλίου, F-132/14, EU:F:2015:115, σκέψη 99 και εκεί μνημονευόμενη νομολογία), οι προσφεύγοντες δεν μπορούν να προσάψουν στην ΑΔΑ το γεγονός ότι ο γενικός διευθυντής ανέθεσε στον διευθυντή τη διεξαγωγή έρευνας σε σχέση με την ενημερωτική αναφορά, κατά την έννοια του άρθρου 22α του ΚΥΚ, που υπεβλήθη από τους προσφεύγοντες μέσω της επιστολής τους της 11ης Νοεμβρίου 2013.

66 Είναι αλυσιτελής η αναφορά των προσφευγόντων στην ύπαρξη δηλώσεων που καταχωρίσθηκαν στους αντίστοιχους ιατρικούς φακέλους τους και σε σημείωμα που συνέταξε ένας εκ των ιατρών συμβούλων της ιατρικής υπηρεσίας.

67 Πράγματι, σε κάθε θεσμικό όργανο, μόνον οι επαγγελματίες του τομέα της υγείας που απαρτίζουν την ιατρική υπηρεσία, υποκείμενοι στους δεοντολογικούς κανόνες του ιατρικού επαγγέλματος, έχουν το δικαίωμα να πραγματοποιούν ιατρικές διαγνώσεις και να διαβιβάζουν στην ΑΔΑ τις πληροφορίες, τις οποίες η τελευταία ενδεχομένως χρειάζεται προκειμένου να ασκήσει τις εξουσίες που της έχουν ανατεθεί από τον ΚΥΚ και το καθεστώς που εφαρμόζεται επί του λοιπού προσωπικού της Ευρωπαϊκής Ένωσης (απόφαση της 10ης Απριλίου 2019, AV κατά Επιτροπής, T-303/18 RENV, μη δημοσιευθείσα, EU:T:2019:239, σκέψη 109).

68 Συναφώς, δεν αποδείχθηκε ότι, εν προκειμένω, η ιατρική υπηρεσία είχε ενημερώσει η ίδια το πρόσωπο το οποίο έχει εξουσιοδοτηθεί στο Κοινοβούλιο να εξετάσει τις αιτήσεις αρωγής εξ ονόματος της ΑΔΑ, ήτοι τον γενικό διευθυντή της ΓΔ «Προσωπικό» ή, κατά περίπτωση, τον γενικό γραμματέα, για συμπεριφορά του προϊσταμένου της μονάδας που ενδεχομένως ενέπιπτε στο άρθρο 12α του ΚΥΚ. Από ηλεκτρονικό μήνυμα της 11ης Ιανουαρίου 2014 προκύπτει απλώς ότι ένας από τους προσφεύγοντες διαβίβασε στον σύμβουλό τους αντίγραφο σημειώματος, το οποίο αποδίδεται στην ιατρική υπηρεσία, αναφέροντας ότι ο διευθυντής είχε επίσης λάβει αντίγραφο αυτού. Εντούτοις, ο τελευταίος δεν ήταν το πρόσωπο οποίο έχει εξουσιοδοτηθεί στο Κοινοβούλιο για να εξετάζει τις αιτήσεις αρωγής, υπό την έννοια του άρθρου 24 του ΚΥΚ.

69 Υπό τις περιστάσεις αυτές, πριν μεσολαβήσει η επιστολή της 11ης Νοεμβρίου 2013, δεν ήταν δυνατόν να προσαφθεί στην ΑΔΑ ότι αγνόησε την ύπαρξη και το περιεχόμενο των δηλώσεων στις οποίες προέβησαν ορισμένοι υπάλληλοι της μονάδας εντός του 2013 προς την ιατρική υπηρεσία, που τις κατέγραψε σε σημείωμα, το οποίο προσκόμισαν οι προσφεύγοντες.

70 Όσον αφορά το γεγονός ότι οι προσφεύγοντες διαβίβασαν στον γενικό διευθυντή, ταυτόχρονα με την επιστολή τους της 11ης Νοεμβρίου 2013, ένα αντίγραφο του σημειώματος της ιατρικής υπηρεσίας, που συνόψιζε τις δηλώσεις τους ενώπιον της εν λόγω υπηρεσίας, επισημαίνεται εκ νέου ότι, για τους σκοπούς της εφαρμογής του άρθρου 22α του ΚΥΚ, ο γενικός διευθυντής ήταν, βεβαίως, υπό την ιδιότητά του ως ιεραρχικώς ανώτερος του διευθυντή και του προϊσταμένου της μονάδας, ο εξουσιοδοτηθείς να δεσμεύει την ΑΔΑ. Ωστόσο, δεν ήταν ο εξουσιοδοτηθείς για να εξετάσει, εξ ονόματος της ΑΔΑ, αίτηση αρωγής, δυνάμει του άρθρου 24 του ΚΥΚ, αφορώσα πραγματικά περιστατικά ηθικής παρενοχλήσεως, υπό την έννοια του άρθρου 12α του ΚΥΚ.

71 Περαιτέρω, ανεξαρτήτως του γεγονότος ότι δεν είναι σφραγισμένο από την ιατρική υπηρεσία, το έγγραφο, που μνημονεύθηκε από τους προσφεύγοντες και προσκομίσθηκε ως Παράρτημα Α.7 του δικογράφου της προσφυγής, επιβεβαιώνει απλώς ότι οι προσφεύγοντες εξετάστηκαν στο πλαίσιο των εφημεριών της ιατρικής υπηρεσίας του Κοινοβουλίου.

72 Τούτου δοθέντος, επιβάλλεται να υπομνησθεί ότι οι γνωματεύσεις ιατρών εμπειρογνωμόνων δεν δύνανται, καθ' εαυτές, να αποτελέσουν απόδειξη για την ύπαρξη, από νομικής απόψεως, ηθικής παρενοχλήσεως ή υπαιτιότητας του θεσμικού οργάνου σε σχέση με το καθήκον αρωγής που αυτό υπέχει (αποφάσεις της 6ης Φεβρουαρίου 2015, BQ κατά Ελεγκτικού Συνεδρίου, T-7/14 P, EU:T:2015:79, σκέψη 49, της 17ης Σεπτεμβρίου 2014, CQ κατά Κοινοβουλίου, F-12/13, EU:F:2014:214, σκέψη 127, και της 6ης Οκτωβρίου 2015, CH κατά του Κοινοβουλίου, F-132/14, EU:F:2015:115, σκέψη 92). Ειδικότερα, έστω και αν οι ιατροί-σύμβουλοι του θεσμικού οργάνου μπορούν να καταδείξουν ότι οι μόνιμοι υπάλληλοι ή τα μέλη του λοιπού προσωπικού πάσχουν από ψυχικές διαταραχές, δεν θα μπορούσαν πάντως να αποδείξουν ότι οι εν λόγω διαταραχές οφείλονται σε ηθική παρενόχληση, δεδομένου ότι, για να διαπιστώσουν την ύπαρξη τέτοιας παρενοχλήσεως, οι συντάκτες μιας ιατρικής γνωματεύσεως στηρίζονται κατ' ανάγκη και αποκλειστικά και μόνο στην έκθεση από τους ενδιαφερομένους των συνθηκών εργασίας τους στο πλαίσιο του θεσμικού οργάνου (πρβλ. αποφάσεις της 29ης Ιουνίου 2018, HF κατά Κοινοβουλίου, T-218/17, κατά της οποίας έχει ασκηθεί αναίρεση, EU:T:2018:393, σκέψη 106, της 2ας Δεκεμβρίου 2008, K κατά Κοινοβουλίου, F-15/07, EU:F:2008:158, σκέψη 41, και της 17ης Σεπτεμβρίου 2014, CQ κατά Κοινοβουλίου, F-12/13, EU:F:2014:214, σκέψη 127), χωρίς να αντιπαραβάλουν αυτή την εκδοχή των πραγματικών περιστατικών προς εκείνη που υποστηρίζει το πρόσωπο κατά της συμπεριφοράς του οποίου προβάλλουν αιτιάσεις οι εν λόγω υπάλληλοι ή τα μέλη του λοιπού προσωπικού.

73 Δεν αποκλείεται, βεβαίως, το ενδεχόμενο, υπό ορισμένες περιστάσεις, ένας προϊστάμενος υπηρεσίας ή η ιατρική υπηρεσία ενός θεσμικού οργάνου να απευθύνει ερώτημα στην ΑΔΑ ως προς την ύπαρξη πιθανής περιπτώσεως πρόδηλης ή κατάφωρης παραβάσεως του άρθρου 12α του ΚΥΚ και, συνεπεία αυτού, η ΑΔΑ να κινήσει αυτεπαγγέλτως διοικητική έρευνα, χωρίς να έχει προηγηθεί η υποβολή από τον φερόμενο ως παθόντα αιτήσεως αρωγής, συνοδευομένης από αρχή αποδείξεως.

74 Εντούτοις, υπό τις περιστάσεις της υπό κρίση υποθέσεως, καθώς δεν είχε υποβληθεί, κατά τον χρόνο εκείνον, τυπικώς αίτηση αρωγής, κατά την έννοια του άρθρου 24 του ΚΥΚ, ενώπιον του ή των προσώπων που έχουν εξουσιοδοτηθεί να εξετάζουν αιτήσεις αρωγής στο Κοινοβούλιο, οι προσφεύγοντες, οι οποίοι θέλησαν να αρκεσθούν σε ενημερωτική αναφορά, δυνάμει του άρθρου 22α του ΚΥΚ, χωρίς να επικαλεσθούν σε αυτήν παράβαση του άρθρου 12α του ΚΥΚ, δεν μπορούν να προσάψουν στην ΑΔΑ ότι δεν κίνησε αυτοβούλως, ήδη από το 2013, διοικητική έρευνα σχετικά με πραγματικά περιστατικά ηθικής παρενοχλήσεως ούτε ότι δεν έλαβε, κατά τον ίδιο εκείνο χρόνο, μέτρα απομακρύνσεως του προϊσταμένου της μονάδας.

75 Συνεπώς, πρέπει να γίνει δεκτό ότι εν προκειμένω η ΑΔΑ, παραλείποντας να λάβει, από το 2013, μέτρα αρωγής υπέρ των προσφευγόντων για να αντιμετωπίσει την κατάσταση, όπως μπορούσε να τη γνωρίζει κατά τον χρόνο εκείνον, δεν παρέβη ούτε το άρθρο 22α του ΚΥΚ ούτε το καθήκον μέριμνας που υπέχει ούτε παραβίασε την αρχή της χρηστής διοικήσεως.

76 Ως προς τον ισχυρισμό των προσφευγόντων ότι ο διευθυντής διεξήγαγε διοικητική έρευνα εντός της γενικής διευθύνσεως, κινηθείσα ως απάντηση στην ενημερωτική αναφορά τους, κατά μεροληπτικό τρόπο, ξεκινώντας την έρευνα αυτή με συναντήσεις με τρία πρόσωπα τα οποία ετύγχαναν της εμπιστοσύνης του προϊσταμένου της μονάδας και ήταν περισσότερο εύκολο να επηρεαστούν, προκειμένου να τα πείσει ότι επρόκειτο για μηχανορραφία των προσφευγόντων, επιβάλλεται η διαπίστωση ότι ο ισχυρισμός αυτός δεν είναι ούτε τεκμηριωμένος ούτε αποδεδειγμένος και ότι πρέπει, ως εκ τούτου, να θεωρηθεί υποθετικός.

77 Εν πάση περιπτώσει, πρέπει να υπομνησθεί ότι το επιφορτισμένο με διοικητική έρευνα όργανο, το οποίο οφείλει να διερευνά τους φακέλους που του υποβάλλονται κατά τρόπο σύμφωνο με την αρχή της αναλογικότητας, διαθέτει ευρεία εξουσία εκτιμήσεως όσον αφορά τη διεξαγωγή της έρευνας και ιδίως όσον αφορά την αξιολόγηση της ποιότητας και της λυσιτέλειας της συνεργασίας που παρέχουν οι μάρτυρες (αποφάσεις της 29ης Ιουνίου 2018, HF κατά Κοινοβουλίου, T-218/17, κατά της οποίας έχει ασκηθεί αναίρεση, EU:T:2018:393, σκέψη 97, και της 11ης Ιουλίου 2013, Tzirani κατά Επιτροπής, F-46/11, EU:F:2013:115, σκέψη 124). Εν προκειμένω, τόσο η επιλογή των προσώπων σε ακρόαση των οποίων προέβη ο διευθυντής, όσο και η απόφαση του γενικού διευθυντή να αναθέσει την έρευνα αυτή που διεξήχθη εντός της γενικής διευθύνσεως στον εν λόγω διευθυντή τον Νοέμβριο του 2013 ενέπιπταν στην ευρεία εξουσία εκτιμήσεως της ΑΔΑ στον τομέα αυτόν και, επί του ζητήματος αυτού, οι προσφεύγοντες δεν κατόρθωσαν να αποδείξουν ότι η ΑΔΑ είχε συναφώς υπερβεί τα όρια της εξουσίας εκτιμήσεως που διέθετε.

78 Τέλος, οι προσφεύγοντες δεν κατάφεραν επίσης να αποδείξουν τον ισχυρισμό τους, κατά τον οποίο ο διευθυντής δεν «διασφάλισε τη διεξαγωγή της έρευνας την οποία [του] είχε αναθέσει [η ΑΔΑ]» το 2013.

79 Λαμβανομένων υπόψη των προεκτεθέντων, πρέπει να απορριφθεί το αίτημα αποζημιώσεως, κατά το μέρος που αφορά τη συμπεριφορά της ΑΔΑ πριν από την υποβολή της αιτήσεως αρωγής.

2) Επί των μέτρων που έλαβε η ΑΔΑ μετά την υποβολή της αιτήσεως αρωγής

80 Ως προς τη συμπεριφορά της ΑΔΑ, μετά την υποβολή της αιτήσεως αρωγής, ήτοι την 24η Ιανουαρίου 2014, πρέπει να υπομνησθεί ότι, όταν η ΑΔΑ, ή κατά περίπτωση, η αρμόδια για τη σύναψη των συμβάσεων προσλήψεως αρχή επιλαμβάνεται, δυνάμει του άρθρου 90, παράγραφος 1, του ΚΥΚ, αιτήσεως αρωγής, κατά την έννοια του άρθρου 24 του ΚΥΚ, οφείλει, δυνάμει της υποχρεώσεως αρωγής που υπέχει και εφόσον πρόκειται για επεισόδιο που απάδει προς την τάξη και τη γαλήνη της υπηρεσίας, να επεμβαίνει με όλη την απαιτούμενη ενεργητικότητα και να ανταποκρίνεται με την ταχύτητα και τη μέριμνα που απαιτούνται από τις περιστάσεις της συγκεκριμένης περιπτώσεως ώστε να διαπιστώσει τα πραγματικά περιστατικά και να συναγάγει, εν γνώσει του θέματος, τις ενδεδειγμένες συνέπειες. Προς τούτο, αρκεί ο υπάλληλος, μόνιμος ή μη, που ζητεί την προστασία του θεσμικού του

οργάνου να προσκομίσει αρχή αποδείξεως ως προς το υποστατό των επιθέσεων που υποστηρίζει ότι υφίσταται. Όταν υφίστανται τέτοια στοιχεία, το εν λόγω θεσμικό όργανο οφείλει να λάβει τα κατάλληλα μέτρα, διενεργώντας ιδίως διοικητική έρευνα, προκειμένου να διαπιστώσει τα πραγματικά περιστατικά στα οποία στηρίζεται η καταγγελία, σε συνεργασία με τον καταγγέλλοντα (αποφάσεις της 26ης Ιανουαρίου 1989, Koutchoumoff κατά Επιτροπής, 224/87, EU:C:1989:38, σκέψεις 15 και 16, και της 25ης Οκτωβρίου 2007, Lo Giudice κατά Επιτροπής, T-154/05, EU:T:2007:322, σκέψη 136· βλ., επίσης, απόφαση της 24ης Απριλίου 2017, HF κατά Κοινοβουλίου, T-570/16, EU:T:2017:283, σκέψη 46 και εκεί μνημονευόμενη νομολογία) και, λαμβανομένων υπόψη των πορισμάτων της έρευνας αυτής, να λάβει τα επιβαλλόμενα μέτρα, όπως –πράγμα που συνέβη εν προκειμένω– να κινήσει πειθαρχική διαδικασία εις βάρος του φερομένου ως παρενοχλούντος, όταν η Διοίκηση καταλήγει, κατόπιν διενέργειας διοικητικής έρευνας, στην ύπαρξη ηθικής παρενοχλήσεως.

81 Όταν προβάλλεται ότι έλαβε χώρα παρενόχληση, η υποχρέωση αρωγής περιλαμβάνει, ειδικότερα, το καθήκον της Διοικήσεως να εξετάζει με σοβαρότητα, ταχύτητα και πλήρη εμπιστευτικότητα την αίτηση αρωγής στο πλαίσιο της οποίας προβάλλεται η παρενόχληση και να ενημερώνει τον αιτούντα για τη συνέχεια που δίδεται στην αίτησή του (αποφάσεις της 24ης Απριλίου 2017, HF κατά Κοινοβουλίου, T-570/16, EU:T:2017:283, σκέψη 47, και της 13ης Ιουλίου 2018, Curto κατά Κοινοβουλίου, T-275/17, EU:T:2018:479, σκέψη 98).

82 Όσον αφορά τα ληπτέα μέτρα σε περίπτωση η οποία, όπως η υπό κρίση, εμπίπτει στο πεδίο εφαρμογής του άρθρου 24 του ΚΥΚ, η Διοίκηση διαθέτει ευρεία εξουσία εκτιμήσεως, υπό τον έλεγχο του δικαστή της Ένωσης, ως προς την επιλογή των μέτρων και των μέσων για την εφαρμογή του άρθρου 24 του ΚΥΚ (βλ. αποφάσεις της 24ης Απριλίου 2017, HF κατά Κοινοβουλίου, T-570/16, EU:T:2017:283, σκέψη 48 και εκεί μνημονευόμενη νομολογία, και της 13ης Ιουλίου 2018, Curto κατά Κοινοβουλίου, T-275/17, EU:T:2018:479, σκέψη 99 και εκεί μνημονευόμενη νομολογία), αν και, όσον αφορά το ζήτημα αν τα πραγματικά περιστατικά συνιστούν ηθική ή σεξουαλική παρενόχληση, διαπίστωση στην οποία δεν δύναται να αχθεί παρά μόνον κατόπιν διοικητικής έρευνας, η Διοίκηση δεν διαθέτει ευρεία εξουσία εκτιμήσεως (αποφάσεις της 29ης Ιουνίου 2018, HF κατά Κοινοβουλίου, T-218/17, κατά της οποίας έχει ασκηθεί αναίρεση, EU:T:2018:393, σκέψη 123, της 13ης Ιουλίου 2018, SQ κατά ΕΤΕπ, T-377/17, EU:T:2018:478, σκέψη 99, και της 13ης Ιουλίου 2018, Curto κατά Κοινοβουλίου, T-275/17, EU:T:2018:479, σκέψη 75).

83 Εν προκειμένω, το Κοινοβούλιο δεν αμφισβητεί ότι η αίτηση αρωγής συνοδευόταν από αρχή αποδείξεως επαρκή προς στήριξη των διαλαμβανομένων σε αυτήν ισχυρισμών περί ηθικής και σεξουαλικής παρενοχλήσεως.

84 Όμως, όταν ο αιτών την αρωγή προσκομίζει αρχή αποδείξεως επαρκή για τους ισχυρισμούς του, αφενός, η Διοίκηση υποχρεούται να κινήσει διοικητική έρευνα για να εξακριβώσει τα πραγματικά περιστατικά και να μπορέσει να λάβει στη συνέχεια, κατά περίπτωση, τα κατάλληλα μέτρα αρωγής (πρβλ., απόφαση της 6ης Οκτωβρίου 2015, CH κατά Κοινοβουλίου, F-132/14, EU:F:2015:115, σκέψη 94), χωρίς να διαθέτει συναφώς ευρεία εξουσία εκτιμήσεως ως προς τη σκοπιμότητα κινήσεως και διεξαγωγής της εν λόγω διοικητικής έρευνας και, αφετέρου, η έρευνα πρέπει να κινηθεί με τη μέγιστη δυνατή ταχύτητα προκειμένου να καταστεί εφικτή, εν τέλει, η αποκατάσταση συνθηκών εργασίας σύμφωνων προς το συμφέρον της υπηρεσίας.

85 Μολονότι, εν προκειμένω, η ΑΔΑ κίνησε, βεβαίως, τη διοικητική έρευνα ανταποκρινόμενη στην αίτηση αρωγής, ωστόσο το έπραξε το πρώτον στις 19 Μαρτίου 2014 και ενημέρωσε σχετικώς τους προσφεύγοντες το πρώτον τον Απρίλιο του 2014, ήτοι σχεδόν τρεις μήνες μετά την υποβολή της αιτήσεως αρωγής. Επιβάλλεται η διαπίστωση ότι, ενεργώντας με τον τρόπο αυτό, η ΑΔΑ παραβίασε την αρχή της χρηστής διοικήσεως και παρέβη το άρθρο 24 του ΚΥΚ, δημιουργώντας συγχρόνως αβεβαιότητα στους προσφεύγοντες για τη συνέχεια που δόθηκε στην αίτησή τους.

86 Όσον αφορά τη σύσκεψη της 29ης Ιανουαρίου 2014, οι προσφεύγοντες δεν κατόρθωσαν, λαμβανομένης ιδίως υπόψη της ευρείας εξουσίας εκτιμήσεως που αναγνωρίζεται στην ΑΔΑ κατά την οργάνωση των υπηρεσιών της, να αποδείξουν με ποιον τρόπο η παρουσία του διευθυντή και ενός νομικού συμβούλου που έχει τοποθετηθεί στην υπηρεσία του γενικού διευθυντή συνιστά παράβαση εφαρμοστέας διατάξεως του ΚΥΚ. Ειδικότερα, είναι αναγκαίο να υπομνησθεί ότι, στην αίτηση αρωγής, το μόνο τυπικώς και άμεσα θιγόμενο πρόσωπο ήταν ο προϊστάμενος της μονάδας. Επομένως, ελλείψει ισχυρισμών αφορώντων άλλα πρόσωπα και ακόμη και αν οι προσφεύγοντες μπορούσαν υποκειμενικώς να θεωρήσουν ότι ο διευθυντής παρείχε στήριξη στον προϊστάμενο της μονάδας και ότι δεν τους παρέσχε, κατά το έτος 2013, την αρωγή, η οποία έπρεπε να τους παρασχεθεί δυνάμει του άρθρου 24 του ΚΥΚ, η ΑΔΑ ουδόλως παρέβη την εν λόγω διάταξη, προβλέποντας την παρουσία του διευθυντή και του προαναφερθέντος νομικού συμβούλου στη σύσκεψη της 29ης Ιανουαρίου 2014.

87 Ως προς τα όσα είπε ο διευθυντής κατά την εν λόγω σύσκεψη της 29ης Ιανουαρίου 2014, πρέπει να σημειωθεί ότι ο διευθυντής ήταν ο ιεραρχικώς ανώτερος του προϊστάμενου της μονάδας, κατά του οποίου στρεφόταν η αίτηση αρωγής, ότι η εν λόγω αίτηση αρωγής δεν στρεφόταν, στο στάδιο εκείνο, τυπικώς και άμεσα κατά του ιδίου και ότι οι προσφεύγοντες απευθύνθηκαν πρώτα, το 2013, σε αυτόν και όχι στην ΑΔΑ την οποία εκπροσωπούσε ο γενικός διευθυντής της ΓΔ «Προσωπικό» ή, κατά περίπτωση, ο γενικός γραμματέας.

88 Υπό τις περιστάσεις αυτές, η ΑΔΑ μπορούσε να αποφασίσει να ενημερώσει τον διευθυντή ως προς την ύπαρξη της αιτήσεως αρωγής, μεταξύ άλλων και για να τη βοηθήσει κατά την εξέταση της εν λόγω αιτήσεως. Πράγματι, αν και είναι αναμφίβολα προτιμότερο, κατ' αρχήν, για λόγους προστασίας τόσο του εικαζόμενου θύματος όσο και της επαγγελματικής ακεραιότητας του φερομένου ως δράστη της παρενοχλήσεως, να μην ενημερώσει αρχικώς η ΑΔΑ τον φερόμενο ως δράστη, ούτε τρίτους, σχετικά με την υποβολή αιτήσεως αρωγής, αυτό δεν αφορά τα πρόσωπα, τα οποία κατέχουν ιεραρχικώς ανώτερες θέσεις από αυτή του φερόμενου ως δράστη και του εικαζόμενου θύματος. Το σημαντικό, συναφώς, είναι η αποκάλυψη της υπάρξεως της αιτήσεως αρωγής να μην θίγει την αποτελεσματικότητα της έρευνας (απόφαση της 29ης Ιουνίου 2018, HF κατά Κοινοβουλίου, T-218/17, κατά της οποίας έχει ασκηθεί αναίρεση, EU:T:2018:393, σκέψη 165).

89 Ως προς τον προβαλλόμενο ενδοιασμό της ΑΔΑ να απαλλάξει τον προϊστάμενο της μονάδας των καθηκόντων του με την τοποθέτησή του σε νέα θέση απασχόλησης που δεν θα του επέτρεπε πια να έρχεται σε επαφή με τους προσφεύγοντες, θα πρέπει να θεωρηθεί ότι, λαμβανομένης υπόψη της σοβαρότητας των προβαλλομένων εν προκειμένω πραγματικών περιστατικών, μεταξύ άλλων, των ισχυρισμών περί σεξουαλικής παρενοχλήσεως όσον αφορά ένα εκ των μελών της μονάδας, καθώς και της αξιοπιστίας των αποδεικτικών στοιχείων που προσκόμισαν οι προσφεύγοντες, οι οποίοι απάρτιζαν άλλωστε σχεδόν όλη τη μονάδα, η ΑΔΑ όφειλε, δυνάμει του άρθρου 24 του ΚΥΚ, να λάβει μέτρο πλήρους απομακρύνσεως του προϊσταμένου της μονάδας. Ωστόσο, όπως υποστήριξε το Κοινοβούλιο, κατά την λήψη ενός τέτοιου μέτρου, η ΑΔΑ εξακολουθεί να οφείλει να σέβεται τα δικαιώματα του προσώπου στο οποίο αποδίδεται η πράξη, ιδίως τα δικαιώματα της άμυνας και το τεκμήριο αθωότητας, εξυπακουομένου ότι μόνη η ολοκλήρωση της διοικητικής έρευνας μπορεί να καταστήσει εφικτή τη λήψη οριστικών μέτρων αρωγής (πρβλ. απόφαση της 24ης Απριλίου 2017, HF κατά Κοινοβουλίου, T-570/16, EU:T:2017:283, σκέψη 57).

90 Στην προκειμένη περίπτωση, αν και η ΑΔΑ όντως τοποθέτησε τον προϊστάμενο της μονάδας σε άλλη θέση εργασίας και όρισε άλλον προϊστάμενο μονάδας για να διευθύνει την εν λόγω μονάδα καθώς και για τη βαθμολόγηση των προσφευγόντων ως προς την περίοδο βαθμολογήσεως 2014, επιβάλλεται η διαπίστωση ότι, όπως παραδέχεται το ίδιο το Κοινοβούλιο, ο προϊστάμενος της μονάδας εξακολούθησε, στην πράξη, να διαδραματίζει συμπληρωματικό ρόλο στις εργασίες της μονάδας, ιδίως κατά τη διαχείριση των αδειών και των εκπαιδευτικών προγραμμάτων καθώς και στο πλαίσιο της περιόδου βαθμολογήσεως 2014, μολονότι, σύμφωνα με το άρθρο 24 του ΚΥΚ, ο προϊστάμενος της μονάδας θα έπρεπε να απέχει ολοκληρωτικά από τη διαχείριση της εν λόγω μονάδας, καθ' όλη τη διάρκεια της διοικητικής έρευνας. Ομοίως, έστω και αν, ενόσω αναμένονταν τα αποτελέσματα της διοικητικής έρευνας, δεν ήταν δυνατόν, επί τη βάσει των ισχυρισμών των προσφευγόντων και μόνον,

να επιβληθεί στον προϊστάμενο της μονάδας πειθαρχική ποινή ή οιοδήποτε άλλο ισοδύναμο διοικητικό μέτρο, παρίσταται προδήλως απρόσφορη η ανάθεση στον προϊστάμενο της μονάδας, διαρκούσης της διοικητικής έρευνας και της επακόλουθης πειθαρχικής διαδικασίας, καθηκόντων, [*εμπιστευτικό*], που συνεπάγονταν τη δυνατότητά του να συναναστρέφεται καθημερινά τους προσφεύγοντες, που αποτελούσαν το μεγαλύτερο μέρος της μονάδας, και, ενδεχομένως, να τους εκφοβίζει ή να τους απειλεί.

91 Τοιουτοτρόπως, η μη τήρηση από την ΑΔΑ της υποχρεώσεως που υπείχε, δυνάμει του άρθρου 24 του ΚΥΚ, να απομακρύνει κατ' αποτελεσματικό τρόπο τον προϊστάμενο της μονάδας από τα άλλα μέλη της εν λόγω μονάδας είχε ως συνέπεια να μην αποκατασταθούν πλήρως συνθήκες εργασίας που σέβονται την αξιοπρέπεια των προσφευγόντων, υπό την έννοια του άρθρου 31 του Χάρτη Θεμελιωδών Δικαιωμάτων.

92 Ως προς τη συμπεριφορά του διευθυντή, την οποία εξέλαβαν οι προσφεύγοντες ως μεροληπτική και ευνοϊκή υπέρ του προϊσταμένου της μονάδας, προκύπτει ότι, με εξαίρεση τον Α, οι προσφεύγοντες δεν είχαν σκοπό να καταλογίσουν στον διευθυντή πράξεις εμπίπτουσες στο άρθρο 12α του ΚΥΚ και δεν υπέβαλαν αίτηση αρωγής, προκειμένου η ΑΔΑ να τους προστατεύσει από τη συμπεριφορά του διευθυντή, την οποία καταγγέλλουν πλέον στο πλαίσιο της υπό κρίση προσφυγής.

93 Όσον αφορά τον Α, προκύπτει ότι αυτός, πέραν της αιτήσεως κατά του προϊσταμένου της μονάδας, υπέβαλε στις 23 Ιανουαρίου 2015 αίτηση ενώπιον της ΑΔΑ, προκειμένου να μην είναι πλέον ο διευθυντής επιφορτισμένος με τη βαθμολόγησή του. Στην εν λόγω αίτηση, ο ενδιαφερόμενος θεωρούσε ότι, εδώ και τέσσερα έτη, υφίστατο κατάχρηση εξουσίας και ηθική παρενόχληση από τον διευθυντή, οι οποίες είχαν συνέπειες στην υγεία του. Η αίτηση αυτή, την οποία η ΑΔΑ χαρακτήρισε αίτηση αρωγής, απορρίφθηκε με απόφασή της, η οποία ελήφθη την 16η Φεβρουαρίου 2015, με την αιτιολογία ότι ο γενικός γραμματέας είχε ορίσει τον διευθυντή ως δευτεροβάθμιο βαθμολογητή στο πλαίσιο της περιόδου βαθμολογήσεως 2014 για το σύνολο του προσωπικού της μονάδας, και αυτό προτού υποβληθεί η εν λόγω αίτηση αρωγής.

94 Συναφώς, επιβάλλεται η διαπίστωση ότι ο Α δεν άσκησε ούτε διοικητική ένσταση κατά της ως άνω αποφάσεως περί απορρίψεως της αιτήσεως αρωγής που υπέβαλε όσον αφορά τον διευθυντή ούτε προσφυγή δυνάμει του άρθρου 270 ΣΛΕΕ. Επιπλέον, δεν μπορεί να προσαφθεί στην ΑΔΑ ότι δεν είχε λάβει, πριν την 23η Ιανουαρίου 2015, ημερομηνία υποβολής της αιτήσεως αρωγής του Α, μέτρα κατά του διευθυντή, εφόσον αγνοούσε, προ της ημερομηνίας αυτής, ότι του προσάπτονταν ότι δεν συμπεριφερόταν σύμφωνα με τις διατάξεις του ΚΥΚ. Η συμπεριφορά όμως που προσάπτεται στον διευθυντή με το δικόγραφο της προσφυγής είναι προγενέστερη της προαναφερθείσας αιτήσεως της 23ης Ιανουαρίου 2015.

95 Επομένως, πρέπει να απορριφθεί το αίτημα αποζημιώσεως των προσφευγόντων σχετικά με τη φερόμενη παράλειψη της ΑΔΑ να λάβει μέτρα αρωγής για την επανόρθωση της συμπεριφοράς του διευθυντή.

96 Όσον αφορά τις φερόμενες αρνητικές παρατηρήσεις, οι οποίες διαλαμβάνονται στις εκθέσεις βαθμολογήσεως ορισμένων προσφευγόντων που συντάχθηκαν κατά το πέρας της περιόδου βαθμολογήσεως 2014, την οποία διεξήγαγε ο διευθυντής, το Κοινοβούλιο παραδέχθηκε ότι τα σχόλια, τα οποία δεν βασίζονταν σε εξακριβώσιμα πραγματικά στοιχεία, είχαν διαγραφεί. Η εν λόγω σύμφωνη προς τον ΚΥΚ ενέργεια της ΑΔΑ περί διορθώσεως των οικείων εκθέσεων από άλλον διευθυντή της ιδίας ΓΔ επιβεβαιώνει πάντως ότι ο διευθυντής μπόρεσε πράγματι να παρέμβει κατά τρόπο αρνητικό και μεροληπτικό στη διαδικασία βαθμολογήσεως ορισμένων προσφευγόντων, μεταξύ άλλων αναφερόμενος στην αίτηση αρωγής κατά τη διάρκεια των συναντήσεων σχετικά με την περίοδο βαθμολογήσεως 2014 και αποκαλύπτοντας ότι είχε συμβουλευθεί τον προϊστάμενο της μονάδας ως προς τη βαθμολόγηση.

97 Ασφαλώς, με τη διόρθωση των οικείων εκθέσεων βαθμολογήσεως, η ΑΔΑ μπόρεσε να αποκαταστήσει την αντικειμενικότητα της περιόδου βαθμολογήσεως 2014. Εντούτοις, στο πλαίσιο της εκκρεμούς εξετάσεως αιτήσεως αρωγής, το εν λόγω στοιχείο αποδεικνύει την ύπαρξη παρανομίας κατά τη διεξαγωγή της περιόδου βαθμολογήσεως 2014, η οποία δικαιολογεί να υποχρεωθεί η ΑΔΑ να ικανοποιήσει την ηθική βλάβη που υπέστησαν συναφώς οι προσφεύγοντες.

98 Τούτου δοθέντος, καθόσον οι προσφεύγοντες, ιδίως ο Α, επιδιώκουν να επιτύχουν την ικανοποίηση της ηθικής βλάβης που προκλήθηκε σε αυτούς από «τις δυσφημήσεις, τις παρεμβάσεις και τα προσβλητικά σχόλια» του διευθυντή και «την επαναλαμβανόμενη και συστηματική» συμπεριφορά του, επιβάλλεται η διαπίστωση ότι το εν λόγω αίτημα αποζημιώσεως δεν μπορεί να ευδοκιμήσει.

99 Πράγματι, αφενός, αν υποτεθεί ότι οι προσφεύγοντες επιδιώκουν να επιτύχουν την αποκατάσταση της ζημίας που προκλήθηκε σε αυτούς από τη συμπεριφορά του διευθυντή, που εκτιμούν ότι είναι αντίθετη στο άρθρο 12α του ΚΥΚ, θα όφειλαν, όπως για την ηθική βλάβη που υποστηρίζουν ότι υπέστησαν λόγω της συμπεριφοράς του προϊσταμένου της μονάδας, να ασκήσουν αγωγή ενώπιον εθνικού δικαστηρίου, για την οποία, ενδεχομένως, θα μπορούσαν να ζητήσουν τη συνδρομή της ΑΔΑ δυνάμει του άρθρου 24 του ΚΥΚ (πρβλ. απόφαση της 13ης Ιουλίου 2018, Curto κατά Κοινοβουλίου, T-275/17, EU:T:2018:479, σκέψεις 111 έως 113). Αφετέρου και εν πάση περιπτώσει, η επικαλούμενη συμπεριφορά, λαμβανομένων υπόψη των προσκομισθεισών σε αυτό το στάδιο ενώπιον του Γενικού Δικαστηρίου αποδείξεων, αποτελεί, κατ' ουσίαν, έκφραση αδέξιας αντιμετωπίσεως συγκρουσιακής καταστάσεως εντός της μονάδας (βλ., σχετικά με περίπτωση κακοδιαχειρίσεως εντός της ίδιας διοικητικής διευθύνσεως, αποφάσεις της 17ης Σεπτεμβρίου 2014, CQ κατά Κοινοβουλίου, F-12/13, EU:F:2014:214, σκέψη 128, και της 26ης Μαρτίου 2015, CW κατά Κοινοβουλίου, F-124/13, EU:F:2015:23, σκέψη 117, μη αναιρεθείσα ως προς το σημείο αυτό από την απόφαση 27ης Οκτωβρίου 2016, CW κατά Κοινοβουλίου, T-309/15 P, μη δημοσιευθείσα, EU:T:2016:632).

100 Λαμβανομένων υπόψη των προεκτεθεισών σκέψεων, επιβάλλεται να συναχθεί το συμπέρασμα, αφενός, ότι, λαμβανομένης υπόψη της υποχρεώσεως αρωγής που τη βαρύνει, δυνάμει του άρθρου 24 του ΚΥΚ και του άρθρου 31 του Χάρτη Θεμελιωδών Δικαιωμάτων, η ΑΔΑ παρέλειψε να λάβει μέτρα ικανά να απομακρύνουν κατ' αποτελεσματικό τρόπο τον προϊστάμενο της μονάδας από τους προσφεύγοντες και να διασφαλίσουν την αμερόληπτη διεξαγωγή της περιόδου βαθμολογήσεως 2014 και, αφετέρου, ότι η εν λόγω παράλειψη δικαιολογεί τη στοιχειοθέτηση της ευθύνης του Κοινοβουλίου.

4) Επί του αιτήματος αποζημιώσεως καθόσον αφορά τη διάρκεια των διαδικασιών

101 Ως προς τους ισχυρισμούς σχετικά με τη μη εύλογη διάρκεια της διαδικασίας της διοικητικής έρευνας, πρέπει να υπομνησθεί ότι, στον βαθμό που ο ΚΥΚ δεν περιέχει ειδική διάταξη όσον αφορά την προθεσμία εντός της οποίας η Διοίκηση πρέπει να διενεργήσει τη διοικητική έρευνα, ιδίως σε υποθέσεις ηθικής παρενοχλήσεως, η ΑΔΑ υπέχει συναφώς υποχρέωση τηρήσεως του κανόνα της εύλογης διάρκειας. Στο πλαίσιο αυτό, το οικείο θεσμικό ή άλλο όργανο ή ο οικείος οργανισμός της Ένωσης οφείλει, κατά τη διενέργεια της διοικητικής έρευνας, να μεριμνά ώστε κάθε πράξη να εκδίδεται εντός εύλογης προθεσμίας σε σχέση με την προηγούμενη πράξη (βλ. απόφαση της 13ης Ιουλίου 2018, Curto κατά Κοινοβουλίου, T-275/17, EU:T:2018:479, σκέψη 101 και εκεί μνημονευόμενη νομολογία)

102 Επ' αυτού, ο εύλογος ή μη χαρακτήρας της διάρκειας της διοικητικής διαδικασίας εκτιμάται σε συνάρτηση με τα συμφέροντα του διαδίκου που διακυβεύονται στη δίκη, την περιπλοκότητα της υποθέσεως, καθώς και τη συμπεριφορά των διαδίκων (βλ., κατ' αναλογίαν, απόφαση της 10ης Ιουνίου 2016, HI κατά Επιτροπής, F-133/15, EU:F:2016:127, σκέψεις 109 και 113 και εκεί μνημονευόμενη νομολογία). Σε περίπτωση ισχυρισμών αφορώντων ηθική παρενόχληση, η οποία απαγορεύεται από το άρθρο 12α του ΚΥΚ, η εκτίμηση αυτή πρέπει να γίνεται, από το χρονικό σημείο που η Διοίκηση έλαβε επαρκή γνώση των πραγματικών περιστατικών και της συμπεριφοράς που μπορούν να συνιστούν παράβαση των υποχρεώσεων του ή των εμπλεκομένων μονίμων υπαλλήλων ή μελών του λοιπού

προσωπικού, τις οποίες προβλέπει ο ΚΥΚ (πρβλ. απόφαση της 10ης Απριλίου 2019, AV κατά Επιτροπής, T-303/18 RENV, μη δημοσιευθείσα, EU:T:2019:239, σκέψη 82 και εκεί μνημονευόμενη νομολογία).

103 Πρέπει, επίσης, να διευκρινιστεί ότι η Διοίκηση δεν διαθέτει ευρεία εξουσία εκτιμήσεως, κατά τον καθορισμό του τι συνιστά εύλογη προθεσμία, κατά μείζονα λόγο, στις προβαλλόμενες περιπτώσεις ηθικής παρενοχλήσεως, για τις οποίες, αφενός, σύμφωνα με τη νομολογία (απόφαση της 13ης Ιουλίου 2018, Curto κατά Κοινοβουλίου, T-275/17, EU:T:2018:479, σκέψεις 101 και 102), η Διοίκηση οφείλει να ενεργεί με τη δέουσα ταχύτητα, ειδικότερα προκειμένου να ολοκληρώσει τη διοικητική έρευνα, και, αφετέρου, ο νομοθέτης της Ένωσης παρέλειψε να θέσει στις Διοικήσεις που εφαρμόζουν τον ΚΥΚ προθεσμία για την εξέταση των αιτήσεων αρωγής και των ενημερωτικών αναφορών που υποβάλλονται δυνάμει του άρθρου 24 και του άρθρου 22α του ΚΥΚ, αντιστοίχως, σε συνδυασμό με το άρθρο 12α του εν λόγω ΚΥΚ.

104 Εν προκειμένω, επισημαίνεται ότι η διοικητική έρευνα κινήθηκε το πρώτον σχεδόν δύο μήνες μετά την υποβολή της αιτήσεως αρωγής, ενώ η ΑΔΑ δεν αμφισβητούσε την ύπαρξη της αρχής αποδείξεως των ισχυρισμών περί ηθικής και σεξουαλικής παρενοχλήσεως που παρατίθεντο στην εν λόγω αίτηση. Στη συνέχεια, καίτοι οι ακροάσεις των αιτούντων την αρωγή και του προϊσταμένου της μονάδας άρχισαν από τις 15 Απριλίου 2014, από τις απαντήσεις του Κοινοβουλίου στις ερωτήσεις που έθεσε το Γενικό Δικαστήριο προκύπτει ότι οι εκθέσεις έρευνας συντάχθηκαν το πρώτον στις 3 Μαρτίου και 17 Νοεμβρίου 2015 από τους ερευνητές που ορίσθηκαν από την ΑΔΑ, ενώ στις 6 Ιανουαρίου 2016 η ΑΔΑ παρέπεμψε στο πειθαρχικό συμβούλιο την περίπτωση του προϊσταμένου της μονάδας.

105 Συνεπώς, η ΑΔΑ χρειάσθηκε σχεδόν δύο έτη για να εξετάσει την αίτηση αρωγής, διάστημα το οποίο, σε περίπτωση η οποία αφορά το σύνολο σχεδόν μιας μονάδας, δεν είναι εύλογο.

106 Συναφώς, το Κοινοβούλιο δεν μπορεί να επικαλεσθεί το γεγονός ότι η διοικητική έρευνα ενέπλεκε σημαντικό αριθμό προσώπων, ενώ τα πρόσωπα αυτά ασκούσαν όλα καθήκοντα εντός της ίδιας μονάδας και ήταν, λόγω αυτού, διαθέσιμα (βλ. εξ αντιδιαστολής, όσον αφορά την ακρόαση μαρτύρων που βρίσκονται σε περισσότερα κράτη μέλη ή σε τρίτο κράτος, γεγονός που δικαιολογεί διαδικασία μεγαλύτερης διάρκειας, απόφαση της 10ης Ιουνίου 2016, HI κατά Επιτροπής, F-133/15, EU:F:2016:127, σκέψη 115), κατά μείζονα λόγο καθόσον ανέμεναν την ολοκλήρωση της διοικητικής έρευνας. Ομοίως, η ανάγκη να προστατεύσει η ΑΔΑ τα δικαιώματα άμυνας του προσώπου κατά του οποίου στρέφεται η αίτηση αρωγής, δεν μπορεί να δικαιολογήσει τέτοια διάρκεια, καθόσον τα εν λόγω δικαιώματα προσδιορίζονται με σαφήνεια τόσο στα άρθρα 41 και 48 του Χάρτη Θεμελιωδών Δικαιωμάτων όσο και, ιδίως, στο άρθρο 86 του ΚΥΚ και στο παράρτημα IX αυτού.

107 Όπως τονίζουν οι προσφεύγοντες, η υπέρβαση της εύλογης διάρκειας της διαδικασίας είναι κατά μείζονα λόγο επιζήμια εν προκειμένω, διότι περιήγαγε τόσο τους προσφεύγοντες όσο και τον προϊστάμενο της μονάδας σε μη ικανοποιητική κατάσταση επί μακρά περίοδο. Το άρθρο 24 του ΚΥΚ απαιτεί όμως η ΑΔΑ να ενεργεί με τη μεγαλύτερη δυνατή ταχύτητα κατά τη διεξαγωγή της διοικητικής έρευνας, διότι, αφενός, η ενδεχόμενη αναγνώριση από την ΑΔΑ, κατά το πέρας της διοικητικής έρευνας, της υπάρξεως ηθικής παρενοχλήσεως μπορεί να έχει, αυτή καθ' εαυτή, ευεργετικά αποτελέσματα στο πλαίσιο της θεραπευτικής διαδικασίας ανασυγκροτήσεως των θυμάτων και μπορεί, επιπλέον, να χρησιμοποιηθεί από αυτά για την ενδεχόμενη άσκηση εθνικού ενδίκου βοηθήματος και, αφετέρου, η ολοκλήρωση διοικητικής έρευνας μπορεί, αντιστρόφως, να οδηγήσει στην ανατροπή των ισχυρισμών που προέβαλε το φερόμενο θύμα, καθιστώντας, επομένως, δυνατή την ανόρθωση της βλάβης που η κατηγορία αυτή, εφόσον αποδειχθεί αβάσιμη, μπορεί να έχει προκαλέσει στο πρόσωπο κατά του οποίου, ως φερομένου δράστη της παρενοχλήσεως, κινήθηκε αδίκως διαδικασία έρευνας (αποφάσεις της 13ης Ιουλίου 2018, Curto κατά Κοινοβουλίου, T-275/17, EU:T:2018:479, σκέψη 59, και της 6ης Οκτωβρίου 2015, CH κατά Κοινοβουλίου, F-132/14, EU:F:2015:115, σκέψεις 95, 123 και 124).

108 Εξάλλου, πρέπει να γίνει δεκτό ότι η ΑΔΑ δεν εκπλήρωσε την υποχρέωσή της, βάσει του καθήκοντος αρωγής που υπέχει (αποφάσεις της 24ης Απριλίου 2017, HF κατά Κοινοβουλίου, T-570/16, EU:T:2017:283, σκέψη 47, και της 13ης Ιουλίου 2018, Curto κατά Κοινοβουλίου, T-275/17, EU:T:2018:479, σκέψεις 98), να ενημερώσει εγκαίρως τους αιτούντες ως προς τη συνέχεια που δόθηκε στην αίτησή τους αρωγής. Πράγματι, καίτοι ο προϊστάμενος της μονάδας είχε ενημερωθεί από τις 19 Μαρτίου 2014 για την κίνηση της διοικητικής έρευνας, οι ίδιοι οι προσφεύγοντες ενημερώθηκαν το πρώτον περίπου ένα μήνα αργότερα. Ομοίως, οι προσφεύγοντες δεν φαίνεται να έχουν επισήμως ενημερωθεί ούτε για την ημερομηνία της κινήσεως της πειθαρχικής διαδικασίας κατά του προϊσταμένου της μονάδας ούτε για τη φύση και τη σοβαρότητα της κυρώσεως που του επεβλήθη, μολονότι οι πληροφορίες αυτές έπρεπε να τους είχαν παρασχεθεί, καθόσον αφορούν την εξέταση της αιτήσεως αρωγής.

109 Ομοίως, οι προσφεύγοντες δεν έλαβαν αντίγραφο, έστω σε μη εμπιστευτική εκδοχή, των εκθέσεων που συντάχθησαν με το πέρας της διοικητικής έρευνας, μολονότι η διαβίβαση αυτή ήταν αναγκαία βάσει της αρχής της χρηστής διοικήσεως και του καθήκοντος αρωγής, που συνεπάγονται ότι η ΑΔΑ ενημερώνει τους ενδιαφερομένους για την έκβαση της αιτήσεώς τους αρωγής, κατά μείζονα λόγο σε περίπτωση, όπως η προκείμενη, κατά την οποία η αναγνώριση από την ΑΔΑ, στην έκθεση που συνετάγη κατόπιν της διοικητικής έρευνας, της υπάρξεως ηθικής παρενοχλήσεως μπορεί να έχει, αυτή καθ' εαυτή, ευεργετικά αποτελέσματα στο πλαίσιο της θεραπευτικής διαδικασίας ανασυγκροτήσεως των θυμάτων και θα μπορούσε, επιπλέον, να χρησιμοποιηθεί από αυτά για την ενδεχόμενη άσκηση εθνικού ενδίκου βοηθήματος (αποφάσεις της 13ης Ιουλίου 2018, Curto κατά Κοινοβουλίου, T-275/17, EU:T:2018:479, σκέψη 59, και της 6ης Οκτωβρίου 2015, CH κατά Κοινοβουλίου, F-132/14, EU:F:2015:115, σκέψεις 95, 123 και 124).

110 Τούτου λεχθέντος, οι προσφεύγοντες δεν μπορούν να προσάψουν στην ΑΔΑ ότι δεν διεξήγαγε με τη δέουσα ταχύτητα την κινηθείσα κατά του προϊσταμένου της μονάδας πειθαρχική διαδικασία. Πράγματι, η διαδικασία αυτή διέπεται από κανόνες που προσιδιάζουν σε αυτή και, μεταξύ άλλων, από προθεσμίες αυστηρά προβλεπόμενες στο παράρτημα IX του ΚΥΚ για κάθε ένα από τα στάδια που απαρτίζουν την εν λόγω πειθαρχική διαδικασία και που, εν πάση περιπτώσει, δεν φαίνεται να μην έχουν τηρηθεί. Συγκεκριμένα, εν προκειμένω, η διαδικασία αυτή, κινηθείσα την 6η Ιανουαρίου 2016 με σύγκληση του πειθαρχικού συμβουλίου, διήρκεσε λίγο περισσότερο από ένα έτος μέχρι τη λήψη, στις 27 Φεβρουαρίου 2017, της προβλεπόμενης στο άρθρο 22 του παραρτήματος IX του ΚΥΚ οριστικής αποφάσεως της ΑΔΑ, διάρκεια η οποία δεν παρίσταται μη εύλογη, λαμβανομένης υπόψη της πολυπλοκότητας της επίμαχης περιπτώσεως.

111 Από το σύνολο των προεκτεθέντων προκύπτει ότι, κατά την εξέταση της αιτήσεως αρωγής και μόνον, η ΑΔΑ, αφενός, παρέβη το άρθρο 24 του ΚΥΚ και, αφετέρου, παραβίασε την αρχή της εύλογης διάρκειας της διαδικασίας, πράγμα που δικαιολογεί τη στοιχειοθέτηση της εξωσυμβατικής ευθύνης του Κοινοβουλίου έναντι των προσφευγόντων.

2. Επί της ζημίας και της αιτιώδους συνάφειας

112 Λαμβανομένων υπόψη όλων των περιστάσεων της συγκεκριμένης περιπτώσεως, το Γενικό Δικαστήριο κρίνει ότι οι προσφεύγοντες υπέστησαν πράγματι ηθική βλάβη, η οποία απορρέει από τον τρόπο με τον οποίο η ΑΔΑ εξέτασε την αίτησή τους αρωγής, υπό το πρίσμα τόσο του άρθρου 24 του ΚΥΚ όσο και της αρχής της εύλογης διάρκειας της διαδικασίας, καθώς και από τον τρόπο με τον οποίο διεξήγαγε την περίοδο βαθμολογήσεως 2014, στο πλαίσιο της εξετάσεως της αιτήσεως αρωγής.

113 Εντούτοις, όσον αφορά την προβαλλομένη ζημία σε σχέση με την παραίτηση ενός εκ των μονίμων υπαλλήλων της μονάδας, η οποία ήταν το αποτέλεσμα της αγανάκτησής του σε σχέση με τη μεγάλη διάρκεια της διοικητικής διαδικασίας, επιβάλλεται η διαπίστωση, αφενός, ότι ο προαναφερθείς υπάλληλος δεν είναι προσφεύγων στην υπό κρίση υπόθεση και, αφετέρου, ότι αυτός μνημόνευσε, βεβαίως, στην επιστολή παραιτήσεώς του, τους λόγους που προβλήθηκαν στην αίτηση αρωγής,

ανέφερε όμως, στη συνέχεια, ότι παραιτούνταν για να αποδεχθεί θέση εργασίας στο κράτος μέλος καταγωγής του, πράγμα που θα του παρείχε τη δυνατότητα επανένωσης με τη σύζυγό του, η οποία είχε επικίνδυνη κύηση, που καθιστούσε εφεξής αναγκαία τη μόνιμη παρουσία του κοντά της.

114 Όσον αφορά τον υπολογισμό του ύψους της ικανοποιήσεως της ηθικής βλάβης που μπορούν να διεκδικήσουν οι προσφεύγοντες, εν αντιθέσει με όσα υποστηρίζουν, το Γενικό Δικαστήριο δεν μπορεί να αγνοήσει το γεγονός, που επεσήμανε το Κοινοβούλιο, ότι το εν λόγω θεσμικό όργανο δέχθηκε να φέρει όχι μόνον τα δικαστικά έξοδα που ανέκυψαν στο πλαίσιο της προηγούμενης προσφυγής ενώπιον του Γενικού Δικαστηρίου επί της οποίας εκδόθηκε η διάταξη της 17ης Ιουλίου 2017, DQ κ.λπ. κατά Κοινοβουλίου (T-38/17, μη δημοσιευθείσα, EU:T:2017:557), αλλά επίσης και κυρίως, αφενός τα έξοδα που συνδέονται με τη νομική εκπροσώπηση των προσφευγόντων στο πλαίσιο του ενδίκου βοηθήματος που άσκησαν κατά του Κοινοβουλίου ενώπιον βελγικού δικαστηρίου και, αφετέρου, τα έξοδα για το σύνολο των υπηρεσιών του συμβούλου των προσφευγόντων στο πλαίσιο της διαδικασίας εξετάσεως της αιτήσεώς τους αρωγής.

115 Πράγματι, όσον αφορά τα έξοδα που συνδέονται με τη νομική εκπροσώπηση ενώπιον του βελγικού δικαστηρίου, αυτά δεν ενέπιπταν στο καθήκον αρωγής βάσει του άρθρου 24 του ΚΥΚ, καθόσον οι προσφεύγοντες δεν ενήγαγαν τον προϊστάμενο της μονάδας, αλλά το Κοινοβούλιο. Όσον αφορά τα έξοδα σχετικά με την αίτηση αρωγής, πρέπει να υπομνησθεί ότι, λόγω του ότι δεν είναι υποχρεωτική η εκπροσώπηση με δικηγόρο στο πλαίσιο της προ της ασκήσεως της προσφυγής διαδικασίας, τα έξοδα αυτά δεν θα μπορούσαν, κατ' αρχήν, να θεωρηθούν ως έξοδα δυνάμενα να αναζητηθούν, ούτε να διεκδικηθούν στο πλαίσιο της υπό κρίση προσφυγής-αγωγής με την οποία ζητείται αποζημίωση (πρβλ. απόφαση της 10ης Δεκεμβρίου 2008, Nardone κατά Επιτροπής, T-57/99, EU:T:2008:555, σκέψεις 139 και 140).

116 Δεδομένης της μέριμνας την οποία εκφράζει η ex gratia οικονομική προσέγγιση του Κοινοβουλίου, το Γενικό Δικαστήριο, λαμβάνοντας συγχρόνως υπόψη όλα τα στοιχεία τα οποία προσκόμισαν οι προσφεύγοντες και τα οποία μπορούν να θεωρηθούν ότι συνιστούν καταλογιζόμενες στην ΑΔΑ παρανομίες οι οποίες τους προκάλεσαν ηθική βλάβη, κρίνει, αφενός, ότι συνιστά δίκαιη εκτίμηση της ηθικής βλάβης ο καθορισμός της χρηματικής ικανοποιήσεώς της, ex æquo et bono, στο συνολικό ποσό των 36 000 ευρώ, το οποίο πρέπει να επιμερισθεί σε όλους τους προσφεύγοντες και, αφετέρου, ότι πρέπει να απορριφθεί το αίτημα αποζημιώσεως κατά τα λοιπά.

3. Επί του αιτήματος σχετικά με την επιβολή στο Κοινοβούλιο υποχρεώσεως καταβολής τόκων υπερημερίας και αντισταθμιστικών τόκων

117 Οι προσφεύγοντες ζητούν περαιτέρω να υποχρεωθεί το Κοινοβούλιο «να καταβάλει αντισταθμιστικούς τόκους και τους τόκους υπερημερίας που έχουν εν τω μεταξύ καταστεί απαιτητοί».

118 Ελλείψει παρατηρήσεων του Κοινοβουλίου ειδικώς επί του συγκεκριμένου αιτήματος, πρέπει να γίνει δεκτό το αίτημα των προσφευγόντων, να κριθεί ότι το ποσό των 36 000 ευρώ πρέπει να προσαυξηθεί με τόκους υπολογιζομένους με το βασικό επιτόκιο της Ευρωπαϊκής Κεντρικής Τράπεζας (ΕΚΤ) για τις κύριες πράξεις αναχρηματοδοτήσεως, προσαυξημένο κατά τρεισήμισι ποσοστιαίες μονάδες και, ελλείψει ειδικής αναφοράς της ημερομηνίας, από την οποία θα πρέπει να υπολογισθούν αυτοί οι τόκοι, να γίνει δεκτή ως προς τούτο η ημερομηνία ασκήσεως της προσφυγής-αγωγής με την οποία ζητείται αποζημίωση.

IV. Επί των δικαστικών εξόδων

119 Κατά το άρθρο 134, παράγραφος 1, του Κανονισμού Διαδικασίας, ο ηττηθείς διάδικος καταδικάζεται στα δικαστικά έξοδα εφόσον υπάρχει σχετικό αίτημα του νικήσαντος διαδίκου. Εξάλλου, το άρθρο 134, παράγραφος 3, του ιδίου Κανονισμού, προβλέπει ότι σε περίπτωση μερικής ήττας των

διαδίκων κάθε διάδικος φέρει τα δικαστικά έξοδά του, εκτός εάν το Γενικό Δικαστήριο κρίνει ότι δικαιολογείται από τις περιστάσεις της συγκεκριμένης υποθέσεως ένας διάδικος, πέραν των δικαστικών εξόδων του, να φέρει και μέρος των εξόδων του αντιδίκου.

120 Στην προκειμένη περίπτωση, οι προσφεύγοντες και το Κοινοβούλιο ηττήθηκαν εν μέρει ως προς ένα ή περισσότερα από τα αιτήματά τους. Εντούτοις, λαμβανομένων υπόψη των περιστάσεων της υπό κρίση υποθέσεως, δικαιολογείται το Κοινοβούλιο να φέρει, πέραν των δικαστικών εξόδων του, το ήμισυ των δικαστικών εξόδων στα οποία υποβλήθηκαν οι προσφεύγοντες, υπογραμμιζομένου ότι, για την καταβολή των εν λόγω δικαστικών εξόδων, το Κοινοβούλιο μπορεί να συνεκτιμήσει το γεγονός ότι η εργασία του συμβούλου, προς άσκηση της υπό κρίση προσφυγής, διευκολύνθηκε ουσιωδώς από την εργασία η οποία ήταν απαραίτητη για τη διαδικασία εξετάσεως της αιτήσεως αρωγής καθώς και για την άσκηση της προσφυγής στην υπόθεση F-49/14 και της αγωγής στην υπόθεση T-38/17, την δε οικονομική επιβάρυνση για την εργασία αυτή έφερε ήδη το Κοινοβούλιο.

Για τους λόγους αυτούς,

ΤΟ ΓΕΝΙΚΟ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟ (πρώτο τμήμα)

αποφασίζει:

1) Υποχρεώνει το Ευρωπαϊκό Κοινοβούλιο να καταβάλει στον DQ και στους λοιπούς προσφεύγοντες-ενάγοντες, των οποίων τα ονόματα περιλαμβάνονται στο παράρτημα, το συνολικό ποσό των 36 000 ευρώ, το οποίο πρέπει να επιμερισθεί μεταξύ τους, λόγω της ηθικής βλάβης που υπέστησαν, πλέον τόκων, υπολογιζομένων από τη 13η Δεκεμβρίου 2017, βάσει του επιτοκίου που έχει καθορίσει η Ευρωπαϊκή Κεντρική Τράπεζα (ΕΚΤ) για τις κύριες πράξεις αναχρηματοδοτήσεως, προσαυξημένου κατά τρεισήμισι ποσοστιαίες μονάδες, και μέχρι την ημερομηνία καταβολής από το Κοινοβούλιο του ποσού των 36 000 ευρώ.

2) Απορρίπτει κατά τα λοιπά την προσφυγή-αγωγή.

3) Το Κοινοβούλιο φέρει τα δικαστικά έξοδά του και το ήμισυ των δικαστικών εξόδων στα οποία υποβλήθηκαν ο DQ και οι λοιποί προσφεύγοντες-ενάγοντες, των οποίων τα ονόματα περιλαμβάνονται στο παράρτημα.

4) Ο DQ και οι λοιποί προσφεύγοντες-ενάγοντες, των οποίων τα ονόματα περιλαμβάνονται στο παράρτημα, φέρουν το ήμισυ των δικαστικών εξόδων τους.

Valančius Nihoul Svenningsen

Δημοσιεύθηκε σε δημόσια συνεδρίαση στο Λουξεμβούργο στις 3 Οκτωβρίου 2019.

(υπογραφές)

i — Στη σκέψη 55 της παρούσας αποφάσεως επήλθε τροποποίηση γλωσσικής φύσεως μετά την ανάρτηση του κειμένου στην ψηφιακή Συλλογή Νομολογίας.